

PROPOZYCJE DEREGULACYJNE

Lp.	PROPOZYCJA	UZASADNIENIE
1.	podniesienia limitu obrotu gotówkowego w B2B z aktualnych 15.000 PLN do 10.000 EUR	Limit 10.000 EUR jest znacznie bardziej uniwersalny (próg instytucji obowiązanej, rejestracji przewozu gotówki przez granice itd.). Kwota 15.000 PLN pojawia się za to tylko i wyłącznie w tym kontekście. Aktualny limit jest rażąco niski i wymusza na wielu przedsiębiorcach płatność niezgodną z ich preferencjami. Podniesienie limitu może obniżyć koszty szczególnie małych przedsiębiorstw i podnieść ich efektywność – oszczędności na realizacji np. wpłat gotówkowych w celu opłacenia faktury przelewem. W kontekście wprowadzenia KSeF wszelkie argumenty dotyczące szarej strefy stają się bezwartościowe – urzędy będą miały ciągły dostęp online do weryfikacji poprawności wystawianych faktur.
2.	Wprowadzenie obowiązku konsultowania projektów uchwał samorządowych z przedsiębiorcami. Należałoby stworzyć podstawy prawne (np. w ustawie – Prawo przedsiębiorców), które umożliwią przedsiębiorców aktywny udział w toku prac uchwałodawczych, bez ryzyka nieuwzględnienia stanowiska przez właściwy organ.	Proces stanowienia prawa lokalnego rządzi się swoimi prawami i również trwa, zatem przyznanie dodatkowego czasu na zajęcie stanowiska przez przedsiębiorców nie powinno przyczynić się do szczególnego wydłużenia takich prac. Na gruncie obowiązujących przepisów brak jest konkretnego rozwiązania, które zobowiązywałoby samorządowe organy administracji publicznej do konsultowania z przedsiębiorcami projektów uchwał. Obowiązek przekazywania projektów do zaopiniowania dotyczy jedynie reprezentatywnych organizacji związkowych (wynika to z ustawy o związkach zawodowych). Nie wydaje się również zasadne, aby w przypadku projektów uchwał samorządowych odpowiednie zastosowanie znajdowały przepisy ustawy o Radzie Dialogu Społecznego w zakresie konsultowania projektów uchwał. Powyższe oznacza, że zasadniczo organy administracji samorządowej nie mają obowiązku konsultowania projektowanych przepisów. Co ważne, nierzadko samorządy odmawiają wręcz możliwości zgłaszania stanowisk przez przedsiębiorców w normalnym trybie procesu uchwałodawczego. Uniemożliwia to odniesienie się przez zainteresowane podmioty do projektowanych regulacji. Warto też podkreślić, że bardzo często regulacje przyjmowane na poziomie samorządowym bezpośrednio oddziałują na możliwość prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorców. Dotyczy to chociażby takich tematów jak uchwała krajobrazowa, ustanowienie Strefy Czystego Transportu, sprzedaży alkoholu, czy też wysokości lokalnych podatków i danin. Jakkolwiek omawiany problem nie dotyczy wszystkich samorządów w Polsce, to jednak stworzenie ogólnego obowiązku wyrównałoby możliwość uczestnictwa w procesie stanowienia prawa lokalnego przez przedsiębiorców na obszarze całego kraju.
3.	Ujednolicenie wzorów wniosków o udzielenie / zmianę licencji na przewóz osób Formalne określenie wzorów tych dokumentów (tak jak np. w odniesieniu do wniosku o wydanie dowodu osobistego, prawa jazdy lub paszportu). Problem ten mógłby zostać rozwiązany w dwojaki sposób:	Każdy organ licencyjny stosuje swoją formatkę wniosków o wydanie / zmianę licencję na wykonywanie przewozu osób. Prowadzi to do różnych rozbieżności, a w konsekwencji także do innego zakresu dokumentów wymaganych w tych samych sprawach przez różne organy. Dla zapewnienia jednolitego podejścia i uproszczenia relacji przedsiębiorców z administracją publiczną potrzebne jest określenie jednolitych wzorów takich wniosków. Jednolite wzory dokumentów, a zatem taki sam zakres danych wymaganych przez urzędników. Brak konieczności każdorazowego sprawdzania przez przedsiębiorcę, jaki wniosek stosuje dany urząd (organ licencyjny).

	1) określenie przez ustawodawcę delegacji ustawowej (w ramach ustawy o transporcie drogowym) do określenia przez ministra właściwego do spraw transportu, w drodze rozporządzenia, wzoru wniosku o wydanie takiej licencji; 2) opublikowanie przez Ministerstwo Infrastruktury, w Biuletynie Informacji Publicznej, wiążącego wzoru takich dokumentów – z jednoczesnym ich przesłaniem do organów licencyjnych z informacją o konieczności ich wykorzystywania w bieżącym funkcjonowaniu tych urzędów.	Pomysł polega na wprowadzeniu jednolitego wzoru wniosków o wydanie / zmianę licencji na przewóz osób, co pozwoli na ustalenie wspólnego standardów dla wszystkich urzędów w zakresie przyjmowanych dokumentów.
4.	W art. 2 po pkt 7² prawa farmaceutycznego wprowadza się pkt 7³: dystrybucją produktów leczniczych wytworzonych lub importowanych – jest każde działanie obejmujące nabywanie, zbywanie, przechowywanie, dostarczanie lub eksport zwolnionego produktu leczniczego wytworzonego lub importowanego, prowadzone przez wytwórców lub importerów produktów leczniczych, prowadzących działalność na terytorium państw członkowskich UE lub państw członkowskich EFTA – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym”.	Pojęcie „dystrybucji produktów leczniczych wytworzonych lub importowanych” jest używane w ustawie (np. art. 42 ust. 1 pkt 2;), jednak do tej pory nie zostało zdefiniowane. Brak definicji legalnej tego pojęcia powoduje szereg problemów praktycznych. Jednym z przykładów jest kwestionowanie możliwości dystrybucji zwolnionych produktów leczniczych pomiędzy wytwórcami, jako elementu umowy zawartej na podstawie art. 50 PF. Wprowadzenie odpowiedniej definicji ustawowej (analogicznie do istniejącej definicji legalnej „dystrybucji substancji czynnej”) przyczyni się do zapobiegania rozbieżnościom w praktyce stosowania przepisów, jakie powstają w wyniku jej braku.
5.	W art. 37a prawa farmaceutycznego dodaje się nowy ust. 3a „3a. Jeżeli zamiar wywozu, o którym mowa w ust. 1, dotyczy leków podlegających zwrotowi ze względu na wadę jakościową lub ze względu na wykonanie przez aptekę ogólnodostępną lub hurtownię farmaceutyczną uprawnienia, o którym mowa w art. 34a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, termin, o którym mowa w ust. 1 wynosi 15 dni.”	W przewidzianych prawem przypadkach zwrotu leku do dostawcy podmioty zwracające są zobowiązane dochować określonych terminów na zwrot. Terminy te mogą być trudne lub niemożliwe do dochowania, gdy zwrot dotyczy leku umieszczonego na liście leków zagrożonych brakiem dostępności, a ma nastąpić do dostawcy poza granicami Polski. W takich przypadkach postuluje się skrócenie terminu dla GIF na rozpatrzenie wniosku o wywóz do 15 dni.

6.	W art. 52 ust. 3 dodaje pkt 6 prawa farmaceutycznego „3. Za reklamę produktów leczniczych nie uważa się: (...) 6) udostępniania Charakterystyki Produktu Leczniczego albo Charakterystyki Produktu Leczniczego Weterynaryjnego.”	Przepis o powyższym brzmieniu obowiązywał do roku 2011, kiedy to został usunięty bez jakiegokolwiek uzasadnienia. Postulujemy przywrócenie przepisu art. 52 ust. 3 pkt 6, potwierdzającego, że udostępnianie i przekazywanie Charakterystyki Produktu Leczniczego nie stanowi reklamy. Charakterystyka Produktu Leczniczego nie zawiera treści reklamowych, a jedynie neutralne i obiektywne informacje, w związku z tym nie ma konieczności każdorazowej oceny publikowanych treści. Ponadto Charakterystyka Produktu Leczniczego jest informacją ogólnie dostępną chociażby na stronach internetowych Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych, dlatego traktowanie tego dokumentu jako reklamy jest niezasadne. Odnosząc się do analogicznej poprawki zgłoszonej w trakcie prac w Sejmie IX kadencji nad ustawą o zmianie niektórych ustaw w celu ulepszenia środowiska prawnego i instytucjonalnego dla przedsiębiorców (UD 497) Minister Zdrowia potwierdził, iż „oczywistym jest, że takie charakterystyki nie stanowią reklamy w ujęciu języka powszechnego i w konsekwencji tego również języka prawnego”. Wprowadzenie postulowanej poprawki pozwoli usunąć niepewność w tym zakresie po stronie podmiotów odpowiedzialnych, wynikającą z niejednolitej praktyki organów nadzoru farmaceutycznego. Ma to szczególne znaczenie dla komunikacji elektronicznej prowadzonej przez podmioty odpowiedzialne.
7.	Zmiana art. 54 ust. 3 pkt 1 prawa farmaceutycznego „3. Reklama produktu leczniczego polegająca na bezpłatnym dostarczaniu jego próbek może być kierowana wyłącznie do osób uprawnionych do wystawiania recept, pod warunkiem, że: 1) osoba upoważniona do wystawiania recept wystąpiła w formie pisemnej lub dokumentowej do przedstawiciela handlowego lub medycznego o dostarczenie próbki produktu leczniczego;”	Celem ww. zmiany jest doprecyzowania zasad przekazywania nieodpłatnych próbek leków poprzez potwierdzenie, że wniosek o przekazanie próbek może być złożony także w formie dokumentowej (tj. również w postaci elektronicznej). Wymóg występowania o dostarczenie próbki jedynie w formie pisemnej nie przystaje do potrzeb obrotu gospodarczego. Postulujemy wprowadzenie możliwości występowania o próbki w formie dokumentowej. Tożsame rozwiązanie zostało zaproponowane w m.in. w przypadku umowy leasingu. Argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu do projektu Ustawy deregulacyjnej¹ ma pełne zastosowanie do postulatu: „Zawieranie umów leasingu w formie dokumentowej, bez konieczności posiadania podpisu elektronicznego weryfikowanego za pomocą kwalifikowanego certyfikatu, pozwoli usprawnić i przyspieszyć zawieranie tego typu umów, a także wpłynie pozytywnie na bezpieczeństwo stron obrotu. Ponadto znacznie ułatwi i przyspieszy efektywność i dynamikę udzielania finansowania w formie leasingu tego typu przedsiębiorcom”. A maiori ad minus, jeżeli intencją projektodawcy jest umożliwienie zawierania umowy leasingu bez wymogu podpisu elektronicznego, tym bardziej zasadne jest zapewnienie takiej możliwości osobie upoważnionej, która występuje o wydanie próbki produktu leczniczego. Art. 54 ust. 3 pkt 1 Prawa farmaceutycznego wymaga, aby przekazanie osobie uprawnionej bezpłatnej próbki produktu leczniczego było poprzedzone wystąpieniem takiej osoby do przedstawiciela firmy. Użycie w

¹ Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu deregulacji prawa gospodarczego i administracyjnego oraz doskonalenia zasad opracowywania prawa gospodarczego (UA8)

	obowiązującym przepisie sformułowania „w formie pisemnej” powoduje pojawianie się interpretacji, która wymaga każdorazowo odrębnego złożenia podpisu na wniosku o przekazanie próbek, a następnie dostarczenie takiego papierowego wniosku do podmiotu odpowiedzialnego i jego zarchiwizowanie. Mając na uwadze liczbę osób uprawnionych do otrzymywania próbek, generuje to znaczną uciążliwość zarówno dla firm, jak i profesjonalistów medycznych. W dobie powszechnej cyfryzacji utrzymywanie wymogu pisemnego wniosku wydaje się niewłaściwe, tym bardziej w sytuacji gdy formy pisemnej nie wymaga np. zawieranie umów sprzedaży produktów leczniczych. Należy również nadmienić, że w praktyce innych państw dopuszcza się formę elektroniczną wniosków o próbki. Przykładowo, zgodnie z § 47 ust. 4 niemieckiej Ustawy o obrocie lekami (AMG) „Przedsiębiorcy farmaceutyczni mogą dostarczać lub zlecać dostarczanie osobom, o których mowa w ust. 3 zdanie 1, próbek gotowego produktu leczniczego wyłącznie na pisemny lub elektroniczny wniosek, w najmniejszym opakowaniu (...)”. Z kolei zgodnie z art. 17.3 Kodeksu postępowania ABPI (Stowarzyszenie Brytyjskiego Przemysłu Farmaceutycznego), w brzmieniu przyjętym jeszcze przed Brexitem, akceptowane jest podpisanie wniosku w formie elektronicznej (bez wymagania kwalifikowanego podpisu elektronicznego). Ponadto należy zwrócić uwagę na treść art. 67 pkt 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, zgodnie z którym opracowując projekt aktu normatywnego określającego zasady podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej, należy kierować się zasadami proporcjonalności i adekwatności, a w szczególności dążyć do umożliwienia realizacji obowiązków informacyjnych w postaci elektronicznej. ALTERNATYWNE UZASADNIENIE Poprawka zmierza do doprecyzowania zasad przekazywania nieodpłatnych próbek leków poprzez potwierdzenie, że wniosek o przekazanie próbek może być złożony także w formie dokumentowej. Art. 54 ust. 3 pkt 1 Prawa farmaceutycznego wymaga, aby przekazanie osobie uprawnionej bezpłatnej próbki produktu leczniczego było poprzedzone wystąpieniem takiej osoby do przedstawiciela firmy. Użycie w obowiązującym przepisie sformułowania „w formie pisemnej” powoduje pojawianie się interpretacji, która wymaga każdorazowo odrębnego złożenia podpisu na wniosku o przekazanie próbek, a następnie dostarczenie takiego papierowego wniosku do podmiotu odpowiedzialnego i jego zarchiwizowanie. Mając na uwadze liczbę osób uprawnionych do otrzymywania próbek, generuje to znaczną uciążliwość zarówno dla firm, jak i profesjonalistów medycznych. W dobie powszechnej cyfryzacji utrzymywanie wymogu pisemnego wniosku wydaje się niewłaściwe, tym bardziej w sytuacji gdy formy pisemnej nie wymaga np. zawieranie umów sprzedaży produktów leczniczych. Projekt nowelizacji ww. przepisu Prawa farmaceutycznego we wskazanym kierunku został już zaakceptowany przez Ministra Zdrowia w ramach prac nad rządowym projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ulepszenia środowiska prawnego i instytucjonalnego dla przedsiębiorców (UD 497). Jednak ze względu na zakończenie kadencji Sejmu RP projekt nie został uchwalony.
--	---

		Należy również nadmienić, że w praktyce innych państw dopuszcza się formę elektroniczną wniosków o próbkę. Przykładowo, zgodnie z § 47 ust. 4 niemieckiej Ustawy o obrocie lekami (AMG) „Przedsiębiorcy farmaceutyczni mogą dostarczać lub zlecać dostarczanie osobom, o których mowa w ust. 3 zdanie 1, próbek gotowego produktu leczniczego wyłącznie na pisemny lub elektroniczny wniosek, w najmniejszym opakowaniu (...)”. Z kolei zgodnie z art. 17.3 Kodeksu postępowania ABPI (Stowarzyszenie Brytyjskiego Przemysłu Farmaceutycznego), w brzmieniu przyjętym jeszcze przed Brexitem, akceptowane jest podpisanie wniosku w formie elektronicznej (bez wymagania kwalifikowanego podpisu elektronicznego).
8.	Zmiana art. 6 ust. 1 pkt 3 Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych 1. Ustala się kategorię dostępności refundacyjnej: 1) lek, środek spożywczy specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrób medyczny dostępny w aptece na receptę: a) w całym zakresie zarejestrowanych wskazań i przeznaczeń, b) we wskazaniu określonym stanem klinicznym; 2) lek, środek spożywczy specjalnego przeznaczenia żywieniowego stosowany w ramach programu lekowego; 3) lek stosowany w leczeniu osób przewlekle chorych w ramach udzielania świadczeń w rodzaju leczenie szpitalne lub ambulatoryjna opieka specjalistyczna lub lek stosowany w ramach chemioterapii: a) w całym zakresie zarejestrowanych wskazań i przeznaczeń, b) we wskazaniu określonym stanem klinicznym; 4) lek, środek spożywczy specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrób medyczny stosowany w ramach udzielania świadczeń gwarantowanych, innych niż wymienione w pkt 1-3.	Postulujemy rozszerzenie obecnej trzeciej kategorii dostępności refundacyjnej o leki o wskazaniach innych niż onkologiczne. Pozwoli to na stworzenie dogodnej dla systemu i pacjentów podstawy finansowania takich leków stosowanych w chorobach przewlekłych, które stosowane są u pacjentów pozostających pod specjalistyczną opieką (w ramach leczenia szpitalnego lub ambulatoryjnej opieki specjalistycznej), a jednocześnie na tyle przystępnych cenowo, że nie wymagają stosowania rygorów programu lekowego. Przykładem takich produktów są leki biologiczne, dla których wygaś patent / wyłączność rynkowa, a dotychczas finansowane w ramach programów lekowych. Analogiczne rozwiązanie zaproponował resort zdrowia w projekcie nowelizacji Ustawy refundacyjnej z dnia 12.08.2022 r. Proponowano wówczas rozszerzenie kategorii dostępności refundacyjnej z art. 6 ust. 1 pkt (leki stosowane w ramach chemioterapii) – o leki stosowane także „w innych niż onkologiczne określonych chorobach”). Propozycja stanowi rozwinięcie ówczesnej propozycji, poprzez jej doprecyzowanie. Jednocześnie propozycja ta zmierza do umożliwienia rekomendacji AOTMiT w zakresie rozszerzenia dostępu osób przewlekle chorych do opieki specjalistycznej połączonej z wydawaniem leków do domowego stosowania (por. Rekomendacja AOTMiT nr 65/2023 z dnia 30 czerwca 2023 r.). Propozycja legislacyjna pozwala przy tym na rozszerzenie ww. dostępu w sposób bardziej elastyczny z punktu widzenia płatnika publicznego, gdyż umożliwia finansowanie stosowania/wydawania leku w AOS bądź w całym zakresie wskazań z ChPL, bądź też w konkretnym wskazaniu klinicznym.
9.	zmiana art. 42 ust. 3a pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (t.j.	Obecny poziom łącznych administracyjnych kar pieniężnych z ostatnich 10 lat w wysokości 150 000 zł, powyżej którego przedsiębiorca nie może złożyć wniosku o wydanie zezwolenia na zbieranie odpadów oraz do wniosku o

	Dz.U.2023.1587 ze zm., dalej: „u.o.”) powinien otrzymać brzmienie powinien otrzymać brzmienie: <i>Do wniosku o wydanie zezwolenia na zbieranie odpadów oraz do wniosku o wydanie zezwolenia na przetwarzanie odpadów dołącza się: (...) oświadczenie, że w stosunku do:</i> <i>a) osoby, o której mowa w pkt 1 lit. a,</i> <i>b) posiadacza odpadów będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, wspólnika, prokurenta, członka zarządu lub członka rady nadzorczej tego posiadacza odpadów prowadzącego działalność gospodarczą jako osoba fizyczna</i> <i>- w ostatnich 10 latach nie wydano ostatecznej decyzji o cofnięciu zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów, zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów lub pozwolenia na wytworzenie odpadów uwzględniającego zbieranie i przetwarzanie odpadów lub nie wymierzono co najmniej trzykrotnie administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 194, w wysokości przekraczającej łącznie kwotę 1000000 zł.</i>	wydanie zezwolenia na przetwarzanie odpadów jest oderwany od realiów prowadzenia działalności w branży gospodarowania odpadami, przestarzały i nieproporcjonalnie ogranicza możliwości inwestycyjne i rozwój branży gospodarowania odpadami. Obecnie Inspekcja Ochrony Środowiska wymierza po zakończeniu każdej kontroli nie jedną, ale kilka osobnych administracyjnych kar pieniężnych, z których każda wynosi od 1 000 zł do 1 000 000 zł. Zatem, za każde, nawet stosunkowo błahe naruszenie (np. nieprawidłowości w ewidencji, sprawozdawczości etc.) przedsiębiorca otrzymuje osobną decyzję wymierzającą osobną kwotę – i trudno dziś znaleźć przedsiębiorcę, który by w ostatnich 10 latach nie uzbierał sumy 150 000 zł. Proponowana wyżej kwota 1 000 000 zł jest adekwatna i nie eliminuje z rynku prawidłowo działających przedsiębiorców ukaranych w toku ostatnich 10 lat za drobne, normalne nieprawidłowości
10.	proponuje deregulacji zwiększające efektywność procedur związanych z zatrudnianiem cudzoziemców a) Wprowadzenie możliwości zawierania umów z cudzoziemcami w formie elektronicznej b) Liberalizacja przepisów dotyczących zatrudniania cudzoziemców przez firmy inne niż agencje pracy tymczasowej c) Uproszczenie procedur związanych z awansem cudzoziemców d) Rezygnacja z testu rynku pracy	a) Aktualne przepisy wymagają zawarcia umowy w formie pisemnej, co często opóźnia proces zatrudniania. Umożliwienie podpisywania umów elektronicznych, szczególnie dla cudzoziemców posiadających kartę pobytu usprawni formalności i ułatwi dostęp do legalnego zatrudnienia. b) Obowiązujące regulacje w znaczący sposób utrudniają firmom outsourcingowym zatrudnianie cudzoziemców na rzecz innych podmiotów. Taka generalizacja jest nieuzasadniona i ogranicza swobodę prowadzenia działalności. Należy dopuścić zatrudnianie cudzoziemców w ramach współpracy B2B, jeśli nie spełnia to kryteriów pracy tymczasowej c) Obecnie każda zmiana stanowiska pracy wymaga nowego zezwolenia, co blokuje awanse i rozwój zawodowy. Proponujemy, aby w przypadku awansu w ramach tej samej dziedziny pracy (np. z młodszego księgowego na starszego księgowego), nie było konieczności wyrobienia nowego zezwolenia

	e) Uelastycznienie wymagań dotyczących minimalnego wymiaru czasu pracy f) Zmniejszenie odpowiedzialności pracodawców za niestawiennictwo cudzoziemców do pracy g) Usunięcie obowiązku zatrudniania cudzoziemców na podstawie umowy o pracę w ramach pracy tymczasowej h) Umożliwienie pracodawcom współpracy ze Strażą Graniczną w zakresie weryfikacji legalności pobytu cudzoziemców na terenie RP i) Elektroniczacja postępowań dotyczących pracy i pobytu obcokrajowców j) Usunięcie wymogu 2 lat od wpisu do rejestru agencji zatrudnienia w celu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa pracy oraz pracy tymczasowej na rzecz cudzoziemców.	d) Choć likwidacja testu rynku pracy w niektórych przypadkach jest pozytywna, to jego pozostawienie w procedurach uzyskiwania zezwoleń na pobyt czasowy wciąż stanowi barierę. Ponadto, pozostawienie decyzji o wymaganiu testu w gestii starostów może prowadzić do niejednorodności regulacji w różnych powiatach. Postulujemy całkowite zniesienie tego wymogu e) Narzucony minimalny wymiar czasu pracy (np. ¼ etatu lub 40 godzin miesięcznie na umowie cywilnoprawnej) ogranicza elastyczność zatrudnienia. Warto pozostawić swobodę w określaniu warunków zatrudnienia, zgodnie z potrzebami rynku i specyfiką wykonywanej pracy f) Obecne regulacje mogą niesłusznie karać pracodawców za sytuacje, na które nie mają wpływu, np. rezygnację cudzoziemca po przyjeździe. Proponujemy dostosowanie przepisów w taki sposób, aby nie nakładały one odpowiedzialności na pracodawcę w przypadkach niezależnych od niego g) Aktualnie trwające prace nad projektem ustawy o warunkach dopuszczalności powierzenia pracy cudzoziemcom na terytorium RP zakłada, aby cudzoziemcy zatrudnieni w ramach pracy tymczasowej byli zatrudniani na podstawie umowy o pracę, co ogranicza elastyczność zatrudnienia i zwiększa koszty dla pracodawców. Proponujemy zniesienie tego wymogu, co pozwoli na większą swobodę w doborze formy zatrudnienia zgodnie z potrzebami rynku i pracowników h) Obecnie pracodawca ma obowiązek samodzielnej weryfikacji legalności pobytu każdego cudzoziemca, którego zamierza zatrudnić. Sytuacje pobytowe niektórych cudzoziemców są niezwykle skomplikowane i wymagają konsultacji z prawnikami specjalizującymi się w tym zakresie. Proponujemy, aby każdy pracodawca mógł pozyskać oficjalne informacje ze Straży Granicznej o sytuacji pobytowej obcokrajowca tak, aby zapewnić pełną legalność zatrudnienia i) Należy przewidzieć elektroniczną formę załatwiania wszystkich spraw dotyczących cudzoziemców oraz dobrze przeszkolić i przygotować na to urzędy rozpatrujące te sprawy j) Obecnie taki zapis znajduje się w projekcie ustawy o rynku pracy i służbach zatrudnienia. Nie ulega wątpliwości, że ograniczy to możliwość zatrudniania cudzoziemców w znaczący sposób
11.	Zmiany w zakresie regulacji dotyczących transportu drogowego: a) Ograniczenie w prawie polskim stosowania przepisów unijnych wynikających z „Pakietu Mobilności” wyłącznie do przewozów kabotażowych oraz cross-trade tak jak stanowi to prawo UE; b) Ustalenie jednoznacznej podstawy prawnej dla zasad traktowania podatku od wartości dodanej od towarów i usług nabytych w UE przez ustalenie, że księgowanie faktur brutto jest kosztem uzyskania przychodu natomiast zwrot z zagranicy podatku od towarów i usług jest przychodem do opodatkowania; c) Uproszczenie procedury dopuszczenia do ruchu pojazdów nienormatywnych przez przeniesienie decyzji o odstępie od warunków technicznych pojazdów z organu centralnego (Dyrektor TDT) bezpośrednio do decyzji organu rejestrującego pojazd; d) Ograniczenie obowiązku uzyskiwania certyfikatu poświadczającego stan techniczny pojazdu (certyfikat „S”) w procedurze wydawania zezwoleń EKMT na przejazdu międzynarodowe wyłącznie do pojazdów kategorii ekologicznej EURO6;	

	e) Wprowadzenie obowiązującej w UE dopuszczalnej tolerancji rzeczywistej masy pojazdu i nacisku osi do 5% przekroczenia w czasie kontroli wagi i nacisków prowadzonej przez organ kontrolny; f) Wprowadzenie nowej nomenklatury kodów PKD w rejestrach sądowych przez nałożenie obowiązku na Sądy rejestrowe do wykonania tej operacji samodzielnie z urzędu przez Sąd; g) Zmiana zasad wynagradzania kierowców w transporcie międzynarodowym poprzez obniżenie dolnej stawki wynagrodzenia jako podstawy oskładkowania. Obecnie podstawą oskładkowania wynagrodzenia kierowców w transporcie międzynarodowym jest stawka krocząca równą prognozowanemu średniemu wynagrodzeniu (stawka ogłaszana przez Ministra Pracy na dany rok). Zmieniająca się skokowo stawka powoduje poważne obciążenia finansowe w przedsiębiorstwach transportowych. Firmy transportowe nie mają tak szybkich możliwości renegotjowania kontraktów, żeby zdążyć ze wzrostem wynagrodzeń kierowców. Wnioskujemy o docelowe ustalenie tej stawki na poziomie wynagrodzenia roku poprzedniego co pozwoli ustabilizować sytuację w zakresie wynagrodzeń kierowców oraz utrzymać bardzo trudną kondycję ekonomiczną firm przewozowych. Obecnie istnieje potrzeba pomocy przedsiębiorcom i szybszej reakcji w postaci zamrożenia co najmniej na dwa lata, podstawy oskładkowania na jeszcze niższym poziomie, np. wysokości płacy minimalnej; h) Wprowadzenie zasady, że Wojewódzkie wydziały pracy załatwiające sprawy cudzoziemców w zakresie zgody na pracę w Polsce powinny mieć prawo i możliwość delegowania zadań/uprawnień z tego zakresu na poziom PUP. Zmiana rozładowałaby kolejki w Urzędach wojewódzkich oraz usprawniłaby asymilację do firm pracowników zagranicznych; i) Wprowadzić mechanizm prawnego i faktycznego zwrotu części akcyzy od paliwa zakupionego na cele transportu drogowego (zwrot co najmniej części akcyzy ponad unijny próg minimalnej akcyzy od ON) -Podatek akcyzowy jest daniną od dóbr uznanych za dobra konsumpcyjne „luksusowe” prawo UE pozwala zwracać akcyzę od niektórych paliw zużywanych na cele produkcyjne. Prawo to powinno uwzględniać paliwo zużywane na cele transportu drogowego co zdecydowanie poprawiłoby kondycję polskich firm transportowych. Do czasu generalnej zmiany w tym zakresie przewoźnicy powinni otrzymywać zwrot zapłaconej akcyzy w części przewyższającej minimalną stawkę określoną przepisami unijnymi. j) Zmienić zasady opodatkowania pojazdów wykonujących przewozy drogowe lokalnym podatkiem od środków transportu – (łącznie podatek od ciągnika siodłowego i naczepy) płacony jako podatek tylko od ciągnika, płacony proporcjonalnie w łącznej wysokości od ciągnika siodłowego i naczepy - Zmiana wyeliminuje z polskiego transportu drogowego naczepy zarejestrowane zagranicą stanowiące w użyciu przedsiębiorców narzędzie nieuczciwej konkurencji; k) Wprowadzić uproszczone procedury weryfikacji dokumentów kierowcy ubiegającego się o wydanie karty do tachografu cyfrowego (wydanie Karty Kwalifikacji Kierowcy (Starosta) lub Świadectwa Kierowcy nie unijnego (GITD) powinno automatycznie uprawniać do uzyskania karty do tachografu bez ponownej weryfikacji wszystkich dokumentów kierowcy - Zmiana pozwoli przyspieszyć zatrudnienie kierowców w szczególności zagranicznych, którzy w obecnej sytuacji są wielokrotnie weryfikowani w zakresie posiadanych uprawnień.
12.	Zmiany w zakresie kodeksu karnego skarbowego – karalność wyłącznie za czynny popełnione umyślnie, związane z nieprawidłowościami w zakresie rozliczeń podatkowych. Ciężar dowodowy w tym zakresie powinien spoczywać na organie postępowania przygotowawczego, tj. organ powinien udowodnić zamiar popełnienia czynu zabronionego przez sprawcę. Doprecyzowanie w art. 4 kks, że czynny zabronione mogą być wyłącznie popełniane umyślnie, ew. zmiany dostosowawcze w Rozdziale 3 i 4 kks oraz katalogu poszczególnych czynów zabronionych.

13.	Określenie jednolitych zasad ustanawiania vacatio legis dla przepisów podatkowych.	Wprowadzenie na poziomie Ordynacji podatkowej przejrzystych zasad ustanawiania vacatio legis dla zmian w przepisach podatkowych. Jego długość powinna być dostosowana do okresu pracy nad projektem ustawy (dłuższe vacatio legis przy złożonych projektach, w przypadku których prace legislacyjne trwały znaczną ilość czasu). W przypadku niezachowania odpowiedniego vacatio legis przez ustawodawcę, podatnicy powinni mieć prawnie zapewnioną ochronę w przypadku powstania nieprawidłowości będących efektem zbyt krótkiego czasu na dostosowanie się do zmian.
14.	Doprecyzowanie definicji należytej staranności na potrzeby poboru podatku u źródła	W chwili obecnej nieostra definicja powoduje liczne problemy interpretacyjne po stronie podatników w zakresie możliwości zastosowania zwolnienia/obniżonej stawki podatku. Uregulowanie definicji należytej staranności na poziomie ustawy, a także dodatkowo wydanie stosownych objaśnień wskazujących, jakimi dokumentami (wiedzą) powinien dysponować płatnik w celu niepobrania podatku/zastosowania obniżonej stawki na gruncie ustawy o PDOP. Klarowne zasady powinny w szczególności odnosić się do charakteru danej transakcji, powiązania stron transakcji, wartości transakcji, a także jej częstotliwości (jednorazowa transakcja lub powtarzająca się okresowo).
15.	Eliminacja wymogu składania informacji o umowach zawieranych z nierezydentami na formularzu ORD-U.	Usunięcie pkt 2 w art. 82 § 1 Ordynacji podatkowej – przy obecnym stopniu raportowania w zakresie TP oraz WHT, wymóg wydaje się archaiczny.
16.	Wydawanie indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego z uwzględnieniem orzecznictwa sądów administracyjnych	W chwili obecnej Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wydając stanowiska, nie uwzględnia wyroków sądów. Dosyć częstym zjawiskiem jest wydawanie rozstrzygnięć, wbrew jednolitej linii orzeczniczej sądów administracyjnych. Zmiana w art. 14b Ordynacji podatkowej poprzez dodanie nowej jednostki redakcyjnej obligującej Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej do uwzględniania w wydawanych stanowiskach przeważającego orzecznictwa sądów administracyjnych, a także w art. 14e Ordynacji podatkowej – zobowiązanie organów podatkowych do zmiany interpretacji uwzględniając orzecznictwo sądów (w chwili obecnej organy mają taką możliwość).
17.	Wyeliminowanie zjawiska polegającego na wszczynaniu przez organy podatkowe postępowań karnych skarbowych wyłącznie w celu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.	Obecnie organy podatkowe nadużywają niniejsze uprawnienie. Zawieszenie przedawnienia zobowiązania podatkowego nie powinno następować wyłącznie na podstawie podejrzenia popełnienia przestępstwa lub wykroczenia skarbowego. Zmiana w art. 70 § 6 pkt 1 ustawy Ordynacja podatkowa poprzez jego usunięcie, albo ewentualnie uzależnienie zawieszenia biegu przedawnienia od posiadania przez organ postępowania przygotowawczego dowodów świadczących o popełnieniu umyślnie czynu zabronionego w rozumieniu kks (uprawniających do przedstawienia zarzutu) przed dniem przedawnienia zobowiązania podatkowego.
18.	Deregulacja w zakresie dostępu on-line do wystawionych mandatów	Rozwiązanie to pozwoliłoby na przyśpieszenie procesu ustalania użytkownika auta (sprawcy wykroczenia) o przynajmniej kilka – kilkanaście dni, co przełożyłoby się na skrócenie czasu ścigalności mandatów. Dodatkowo, rozwiązanie to wpłynęłoby również na koszty obsługi tego procesu po obu stronach – zarówno firm wynajmujących i leasingowych, jak i organu państwowego. Rocznie przez fotoradary, odcinkowe pomiary prędkości i podobne urządzenia, rejestrowanych jest kilkaset tysięcy wykroczeń popełnianych samochodami należącymi do firm wynajmujących czy leasingowych. Skala zjawiska jest zatem duża, przez co usprawnienie procesu wezwania, które obecnie odbywa się ręcznie lub półautomatycznie, jest bardzo istotne

19.	Deregulacja ustawy prawo o ruchu drogowym: a) Umożliwienie formy elektronicznej dla procesu informowania o zbyciu pojazdu. b) Umożliwienie elektronicznego zbiorczego raportowania zbycia pojazdów danym okresie (np.; raz na koniec miesiąca wszystkie pojazdy zbyte w danym miesiącu). c) Proces rejestracji nowych aut – postulujemy, aby proces był realizowany w sposób cyfrowy / on-line. d) Poszerzenie katalogu podmiotów uprawnionych do składania elektronicznego wniosku o rejestrację auta (dziś zgodnie z ustawą – dealerzy samochodowi). e) Eliminacja papierowych dokumentów oczekiwanych przez wydział komunikacji (np.: oryginał faktury zakupu + słynna czerwona pieczęć stemplowana przez wydział komunikacji na fakturze zakupu auta).	Takie działania usprawnią kontakt obywateli i przedsiębiorców z administracją, przyspieszą załatwianie spraw urzędowych, a także ułatwią codzienne funkcjonowanie kierowcom i wszystkim korzystającym z e-usług publicznych. Rozwój cyfrowych rozwiązań będzie impulsem dla nowoczesnej gospodarki i pozwoli nam na pełniejsze wykorzystanie potencjału, jaki daje era cyfryzacji. Dzięki temu nie tylko ugruntujemy wizerunek Polski jako kraju innowacyjnego, ale przede wszystkim podniesiemy komfort życia nas wszystkich. Z informacji uzyskanej w Ministerstwie Cyfryzacji wynika, że w Ministerstwie trwają prace nad pakietową ustawą dotyczącą cyfryzacji usług, w której znajdują się m.in. kwestie dotyczące branży leasingowej, jednak niezbędne jest włączenie do tych prac przedstawicieli Ministerstwa Infrastruktury. Postulujemy udzielenia wsparcia przez Zespół dla tych działań, w szczególności w zakresie zapewnienia przez Rząd koordynacji prac i zapewnienia odpowiednich zasobów. Korzyści dla Obywateli. Udostępnienie eRejestracji pojazdu w mObywatelu: • Wprowadzenie pełnej cyfryzacji wniosków składanych w urzędzie - odejście od konieczności przedkładania dokumentów papierowych. • Udogodnienia. Wgląd w dane posiadanych pojazdów. • Możliwość korekty danych. • Odbiór osobisty tablic lub wysyłka kurierska pod wskazany adres. • Realizacja wniosku bez konieczności wizyty w urzędzie. Postulujemy rozpoczęcie procesu legislacyjnego przez Ministerstwo Cyfryzacji we współpracy z Ministerstwem Infrastruktury. Wraz z nowelizacją ustawy Prawo o ruchu drogowym konieczne jest zapewnienie zasobów dla realizacji projektu.
20.	Dostęp do bazy danych zagregowanych / statystycznych pokazujący informacje o rynku pojazdów i rejestracji nowych pojazdów w Polsce dla organizacji branżowych.	Są to informacje powszechne, co do których organizacje w branży leasingowej powinny mieć stały dostęp.
21.	Zmiany w Kodeksie Cywilnym dotyczące formy dokumentowej dla umowy leasingu dla celów dowodowych	Aktualny obowiązek zawarcia umowy leasingu w formie pisemnej wynikający z art. 709 (2) k.c. powoduje, że brak zachowania tej formy oznacza nieważność całej umowy. Podobnie formy pisemnej wymagają zmiany treści umowy. Te wymagania, w kontekście dzisiejszych form prowadzenia biznesu i zachowań samych przedsiębiorców są anachroniczne i niewspółmiernie sformalizowane. Zawieranie umów leasingu w formie dokumentowej, bez konieczności posiadania podpisu elektronicznego weryfikowanego za pomocą kwalifikowanego certyfikatu, pozwoliłoby usprawnić i przyspieszyć zawieranie tego typu umów, a także wpłynęłoby pozytywnie na bezpieczeństwo stron obrotu. Liberalizacja wymagań formalnych odnoszących się do leasingu, w praktyce oznaczałaby jedynie niewielką zmianę w porównaniu do obowiązującego stanu prawnego. Nowelizacja taka spowodowałaby jednak ogromne i niezwykle znaczące ułatwienie obrotu

		gospodarczego, gdyż w praktyce umożliwiłaby, bez ponoszenia jakichkolwiek kosztów, zawieranie umów w różnego rodzaju formach elektronicznych (np. za pośrednictwem poczty elektronicznej, przesyłania zeskanowanych dokumentów), które ze względu na brak cech kwalifikowanego podpisu elektronicznego, nie stanowią jednak formy elektronicznej w rozumieniu art. 781 § 1 k.c., która to forma jest nadal mało rozpowszechniona w Polsce i powoduje konieczność ponoszenia kosztów uzyskania i stosowania tego typu podpisu. Warto przy tym podkreślić, że ponad połowa klientów firm leasingowych to mikroprzedsiębiorcy, którzy najczęściej nie dysponują elektronicznym podpisem kwalifikowanym.
22.	Wykorzystanie wynajmu i leasingu w programach dotacyjnych	Firmy wynajmu i leasingu dowiodły umiejętności współpracy i korzystania z programów wsparcia, zwłaszcza w programie „Mój Elektryk”. Z danych PZPM opartych na rejestracjach pojazdów w systemie CEPiK wynika, że w pierwszych trzech kwartałach 2024 roku aż 87% nowych elektrycznych samochodów osobowych zostało zarejestrowanych przez przedsiębiorców (w tym aż 74% pojazdów trafiło do firm leasingowych i wynajmu długoterminowego). Oznacza to, że wykluczenie tej grupy z programów znacząco osłabia dynamikę rozwoju rynku elektromobilności, jednocześnie zwiększając ryzyko niewykorzystania przyznanych środków publicznych. W poprzedniej edycji programu Mój Elektryk to właśnie przedsiębiorstwa leasingowe i wynajmu długoterminowego odpowiadały za blisko 70% wykorzystanych funduszy. Dodatkowo, należy pamiętać, że to przedsiębiorcy stanowili do tej pory główny motor napędowy rozwoju elektromobilności. Dzięki masowym zakupom pojazdów elektrycznych, firmy przyczyniają się do budowy infrastruktury ładowania, edukacji klientów i wspierania transformacji technologicznej w motoryzacji. Ograniczenie ich dostępu do dopłat stanowi poważne zagrożenie dla tempa tej transformacji. Postulujemy, aby uwzględnienie branży wynajmu i leasingu w programach dotacyjnych stały się standardem we wszystkich programach przewidujących wsparcie i dotacje dla przedsiębiorców ze środków krajowych i unijnych. Podkreślamy przy tym, że beneficjentem tych dotacji w każdym przypadku jest przedsiębiorca. Takie podejście pozwoliłoby jeszcze bardziej zdynamizować tempo inwestycji w Polsce, w tym np. wykorzystywanie środków w ramach KPO.
23.	Uwzględnienie postulatów branży programu priorytetowego: „Mój rower elektryczny” realizowanego przez NFOŚiGW. Wnosimy o uwzględnienie wynajmu i leasingu przy udzielaniu dotacji. Dopisanie punktu 2) JDG oraz 3) spółki handlowe	Wynajem czy leasing stanowią ważną dla klientów formę finansowania, która sprawdziła się w Programie „Mój elektryk”. Dotacja zostanie przeznaczona na spłatę kapitału, co oznacza dla Korzystającego pomniejszenie ceny nabycia roweru (np. w formie udziału własnego). W ten sposób pomniejszy zobowiązania Korzystającego wynikające z umowy leasingu i będzie korzyścią dla Korzystającego w całym okresie trwania umowy. Rozszerzenie beneficjentów o firmy pomoże osiągnąć założone cele programu.
24.	Postulujemy o wydłużenia uprawnienia w ustawie Prawo o ruchu drogowym (Art. 148a) możliwości do jeżdżenia po buspasach przez auta elektryczne i pojazdy napędzane wodorem.	Realizacja postulatu przyczyni się do rozwoju elektromobilności w Polsce a nadto przyczyni do popytu na samochody elektryczne.

25.	Należy doprecyzować przepisy poprzez wskazanie, że liczba szafek powinna odpowiadać maksymalnej liczbie pracowników zatrudnionych na najliczniejszej zmianie. Zapewnienie szafek w liczbie równej liczbie osób mogących jednocześnie korzystać ze stołówki jest trudne do uzasadnienia. Dlatego też wydaje się, że liczba szafek na posiłki, jakie powinien zapewnić pracodawca do dyspozycji pracowników, nie powinna przekraczać najwyższej liczby pracowników obecnych podczas jednej zmiany roboczej.	W jadalniach typu I i II lub przy nich powinny znajdować się indywidualne zamykane szafki przeznaczone do przechowywania w higienicznych warunkach własnego posiłku pracownika. Celem zapewnienia szafek na jedzenie własne pracownika jest umożliwienie przechowania posiłku własnego pracownika w warunkach higienicznych, podczas zmiany roboczej. Zagwarantowanie możliwości bezpiecznego przechowywania jedzenia przez pracowników w miejscu pracy jest uzasadnione. Rozwiązanie takie, nie tylko pozwala uchronić żywność przed zanieczyszczeniem, szkodliwymi bakteriami i innymi czynnikami zewnętrznymi, które mogą występować w otwartym środowisku pracy, ale także pozwala pracownikom przechowywać swoje posiłki w szczelnych pojemnikach wielorazowego użytku, co minimalizuje marnotrawstwo żywności i zmniejsza ilość odpadów opakowaniowych. Powyższa kwestia wymaga zatem doprecyzowania, by zniwelować wątpliwości interpretacyjne przepisów, niosące za sobą negatywne konsekwencje dla pracodawców, które mogą być interpretowane w ten sposób, że liczba szafek dla pracowników powinna korespondować z całkowitą liczbą osób zatrudnionych w danym podmiocie.
26.	Usunięcie przepisów uzależniających możliwość zastosowania oświetlenia sztucznego w pomieszczeniu stałej pracy od uzyskania zgody właściwego organu. Konieczne są zmiany w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. dotyczącym warunków technicznych budynków oraz ich lokalizacji.	W obecnym otoczeniu regulacyjnym, proces inwestycyjny wymaga składania wniosków o odstępstwo od przepisów techniczno-budowlanych, to z kolei wiąże się z długotrwałymi formalnościami. Utrzymywanie stałych i kontrolowanych warunków oświetleniowych, dostosowanych do potrzeb pracowników wpłynęłoby pozytywnie na pracowników zwiększając ich bezpieczeństwo i eliminując obszary o złym oświetleniu. Celem usprawnienia procesu inwestycyjnego związanego z budową obiektów magazynowo - dystrybucyjnych w Polsce konieczne jest wprowadzenie odpowiednich zmian w przepisach dotyczących warunków technicznych. Doprecyzowania wymaga definicja "pomieszczenia". Obiekty budowlane wykorzystujące wskazaną technologię posiadają specjalnie zaprojektowane oświetlenie, które dostarcza równomierne i kontrolowane źródło światła, co sprawia, że ograniczenie dostępu do światła dziennego nie będzie oddziaływać negatywnie na sytuację osób przebywających na tym obszarze, dodatkowo pozwoli utrzymać stałe i kontrolowane warunki oświetleniowe, które są dostosowane do potrzeb tych osób.
27.	Działalność telekomunikacyjna - postulaty generalne: a) Rezygnacja z sektorowych zasad ochrony konsumentów na rzecz jednych, horyzontalnych ram ochrony konsumentów. b) Wprowadzenie zasady jeden przepis – jeden regulator; dotyczy to w szczególności braku możliwości stwierdzenia stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przez Prezesa UOKiK w oparciu o przepisy ustawy – Prawo komunikacji elektronicznej c) Zapewnienie mechanizmu pozwalającego na konwersję opłat (za częstotliwości, za numerację, opłaty telekomunikacyjnej) na inwestycje d) Wyrównanie obciążeń regulacyjnych pomiędzy podmiotami funkcjonującymi na rynku usług komunikacji elektronicznej (usług telekomunikacyjnych i usług substytucyjnych/OTT). e) Niezwłoczne uruchomienie i skuteczne przeprowadzenie przez Ministerstwo Cyfryzacji zapowiadanego od co najmniej roku procesu legislacyjnego dotyczącego projektu ustawy usuwającego bariery administracyjno-prawne z zakresu procesu inwestycyjnego obniżające potencjał rozwoju nowoczesnych sieci telekomunikacyjnych w Polsce. Należy rozważyć, czy propozycje te nie powinny być elementem projektu ustawy deregulującej (o ile taki powstanie w wyniku prac zespołu deregulacyjnego i nastąpi to szybciej niż rozpoczęcie prac nad dedykowanym projektem sektorowym przez Ministerstwo Cyfryzacji).	

	f) Zmniejszenie zakresu raportowanych danych dotyczących infrastruktury, sieci i usług telekomunikacyjnych oraz zmniejszenie liczby systemów, do których dane są przekazywane przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych. M.in. przeciwdziałanie pomysłom Komisji Europejskiej dotyczącym wprowadzenia ujednoliconej metodyki pomiarów sieci 5G na potrzeby badania realizacji celów Programy Cyfrowa Dekada. g) Ułatwienie procesu wycofywania starych technologii i archaicznych usług h) Ograniczenie do niezbędnego minimum zmian w rozporządzeniach do PKE – negatywnym przykładem są proponowane modyfikacje do rozporządzenia reklamacyjnego. i) Zapewnienie, aby te same rodzajowo obowiązki nie były regulowane różnymi aktami prawnym (vide udogodnienia dla osób niepełnosprawnych wynikającego z ustawy o zapewnieniu wymogów dostępności i z rozporządzenia do Prawa komunikacji elektronicznej).	
28.	Zmiana art. 306 PKE poprzez dodanie przepisu, który umożliwiać będzie przekazywanie abonentom ofert na kartę informacji o zmianach warunków umowy także z wykorzystaniem krótkiej wiadomości tekstowej (SMS) lub innego trwałego nośnika udostępnionego przez dostawcę, o ile abonent zażądał otrzymywania tych informacji	Prawo komunikacji elektronicznej wymaga doręczenia na trwałym nośniku wszystkim abonentom, w tym abonentom ofert na kartę, informacji o zmianach warunków umowy, które wynikają z przepisów prawa lub są wyłącznie na korzyść abonentów, bądź mają charakter wyłącznie administracyjny. Z racji tego, że abonenci ofert na kartę nie udostępniają przy zawarciu umowy ani adresu do korespondencji, ani adres e-mail, doręczenie informacji o zmianach umowy na trwałym nośniku jest niezwykle trudne, a właściwie niemożliwe.
29.	zmiana art. 306 ust. 6, art. 307 ust. 3 i 4 oraz art. 308 ust. 3 PKE poprzez wprowadzenie zasady domyślnej komunikacji elektronicznej z abonentami	Komunikacja papierowa z abonentami powinna być ograniczana do minimum – wymóg wysyłania papierowych informacji jest niezrozumiały i nadmiarowy zarówno z perspektywy dostawców jak i abonentów, którzy masowo korzystają z komunikacji elektronicznej. Wymóg uzyskania zgody na komunikację elektroniczną jest uciążliwy dla abonentów, ponieważ jest to jedna z wielu kolejnych zgód, którą musieliby wyrazić w procesie zakupowym. Z uwagi na skomplikowanie tego procesu abonenci często zaznaczają tylko niezbędne zgody. Żeby zabezpieczyć interesy osób wykluczonych cyfrowo, osób starszych i innych osób, które z jakichś powodów nie chcą korzystać z elektronicznej formy komunikacji, powinna być przewidziana możliwość zażądania doręczeń w wersji papierowej.
30.	Zmiana art. 349 PKE poprzez usunięcie wymogu pozyskania uprzedniej zgody abonenta na możliwość świadczenia tej usługi.	W związku z wejściem w życie PKE dalsze świadczenie usługi umożliwiającej doliczanie opłat za produkty zakupione w internecie do rachunku telekomunikacyjnego zostało znacząco ograniczone z uwagi na konieczność pozyskiwania odrębnej zgody abonentów na świadczenie tej usługi. Wymóg ten nie wynika z europejskiej dyrektywy, inne modele płatności nie doznały podobnych ograniczeń. Obecne rozwiązanie stanowi istotną przeszkodę także dla samych abonentów, szczególnie tych, którzy korzystają z takich usług w sposób cykliczny. Wystarczającym zabezpieczeniem abonentów jest wprowadzony do ustawy Prawo komunikacji elektronicznej wymóg prawidłowej autoryzacji każdej transakcji.
31.	Postulujemy, aby art. 326 ust. 2 pkt 2 PKE otrzymał poniższe brzmienie. 2) z <i>innych powodów niż wina abonenta</i> - umowę z nowym dostawcą usługi komunikacji głosowej uważa się za niezawartą, o czym nowy dostawca usługi informuje abonenta	Obecne zapisy art. 326 ust. 2 pkt 2 PKE kolidują z obecną praktyką jak najbardziej elastycznego procesu przeniesienia numeru. Wskazany przepis stwierdza, że umowę z biorcą uważa się za niezawartą w każdym wypadku, jeśli przeniesienie numeru nie doszło do skutku w wyznaczonym terminie (za wyjątkiem przypadku rezygnacji z przeniesienia numeru). Przeszkody w terminowym przeniesieniu numeru mogą być różne i wynikać z błędów technicznych lub zwykłych omyłek (w tym również z powodu błędów w PLI CBD). Wskazujemy, że abonent, a także dostawca biorca i dawca powinni mieć możliwość reakcji na te pomyłki i umożliwienia

		przeniesienia numeru w ramach tego samego procesu. Z tego względu umowa z nowym dostawcą powinna być uznana za niezawartą z powodu wszystkich okoliczności zawinionych przez abonenta, tj. również gdy nie poprawił błędów wniosku we wskazanym terminie.
32.	usunięcie art. 284 ust. 4 PKE	PKE zawiera regulację zakazującą sprzedaży usług telekomunikacyjnych konsumentowi podczas nieumówionej wizyty w miejscu jego zamieszkania. Regulacja ta funkcjonuje już (w nieco złagodzonej formie) w ustawie o prawach konsumenta, przy czym sam przepis skierowany był do zupełnie innego rodzaju działalności, polegającej głównie na handlu obwoźnym i zapraszaniu na zakup artykułów gospodarstwa domowego. Tymczasem regulacja odniesie skutek odwrotny do zamierzonego i de facto uniemożliwi prowadzenie sprzedaży usług na obszarach o małej gęstości zaludnienia, np. obszarach objętych dofinansowaniami do budowy sieci (POPC, KPO, FERC), a tym samym dostęp tysięcy konsumentów do publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych.
33.	Prawo przedsiębiorców telekomunikacyjnych do decydowania zarówno o podmiocie, jak i celu, na jaki środki te będą przekazywane	Dyrektywa EKŁE nie nakłada na przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązku przekazywania niewykorzystanych środków z doładowań kart prepaid do innego podmiotu, niż konsument, jeżeli ten nie zgłosi się po nie w wymaganym w ustawie terminie. W innym przypadku takie rozwiązanie może być traktowane jako kolejne obciążenie w formie parapodatku. Jeżeli jednak przedsiębiorcy telekomunikacyjni zostali zobowiązani na poziomie ustawowym do przekazywania tych środków, powinni mieć prawo decydowania zarówno o podmiocie, jak i celu, na jaki środki te będą przekazywane. Niewykorzystane środki z doładowań, przekazane na rachunek UKE, następnie byłyby przekazywane na wskazane przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych organizacje pozarządowe, o których mowa w ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie, w szczególności fundacje i stowarzyszenia - na cele zawierające się w sferze zadań publicznych, stanowiąc zarazem przychód wskazanej przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych organizacji pozarządowej.
34.	Zniesienie wyłączenia kontroli prowadzonych przez Prezesa UOKiK spod ograniczeń, w tym dotyczących czasu kontroli i prowadzenia równoczesnych kontroli	Konieczne jest ograniczenie nadmiernego obciążania przedsiębiorców przez Prezesa UOKiK, które przejawia się często w równoległym kierowaniu kilku wezwań do jednego przedsiębiorcy w tym samym czasie.
35.	Dodanie do art. 55 ustawy - Prawo przedsiębiorców ust. 1a i nadanie mu następującego brzmienia: „1a. Do czasu kontroli u przedsiębiorcy zalicza się wszystkie dni robocze pomiędzy dniem, w którym podjęta została pierwsza czynność kontrolna względem kontrolowanego przedsiębiorcy a dniem doręczenia temu przedsiębiorcy protokołu kontroli, w tym dni, w trakcie których względem kontrolowanego przedsiębiorcy nie były podejmowane czynności w jego siedzibie lub w	Pomimo konkluzji zawartych w uzasadnieniu do projektu, w praktyce wciąż często do dni kontroli u przedsiębiorcy zalicza się wyłącznie dni, w których faktycznie były podejmowane czynności w siedzibie bądź w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę. Powoduje to, że często ustawowe maksymalne terminy określone w art. 55 ust. 1 ustawy tylko pozornie zabezpieczają przedsiębiorców przed stanem ciągłej się, wręcz permanentnej kontroli. Nawet w ciągu dni, w trakcie których żadne czynności nie są podejmowane, przedsiębiorca musi pozostawać w stałej gotowości, by móc bezzwłocznie zareagować na kolejne żądania organu m.in. dotyczące udzielania dodatkowych informacji. Bez postulowanej zmiany nawet zawarta w projekcie ustawy propozycja skrócenia czasu kontroli u mikroprzedsiębiorców nie odniesie zamierzonego skutku. Za niewystarczające należy przy tym uznać samo powołanie się w uzasadnieniu projektu na wyrok NSA z dnia 19 lutego 2020 r., sygn. akt I FSK 2243/19. Omawiana kwestia powinna być wprost rozstrzygnięta na poziomie przepisów ustawy.

	<i>miejsca wykonywania działalności gospodarczej.</i>	
36.	dodanie do art. 51 ust. 1a Prawo przedsiębiorców i nadanie mu brzmienia: „1a. <i>O zamiarze przeprowadzenia czynności kontrolnych poza siedzibą przedsiębiorcy należy poinformować przedsiębiorcę lub osobę przez niego upoważnioną co najmniej 3 dni robocze przed dniem, w którym czynności te mają być przeprowadzone</i> ”	Biorąc pod uwagę specyfikę działania przede wszystkim dużych przedsiębiorców, którzy prowadzą działalność w miejscach rozproszonych po terenie całego kraju, zasadnym jest zagwarantowanie, że organy kontrolujące nie będą zaskakiwały osób umocowanych przez przedsiębiorcę koniecznością udania się ad hoc do placówek oddalonych o setki kilometrów od siedziby. Ma to szczególne znaczenie w przypadku praktyki niektórych organów, które nadużywają możliwości przewidzianej w art. 51 ust. 5 Prawa przedsiębiorców, w rzeczywistości pozbawiając pełnomocników przedsiębiorcy możliwości udziału w czynności kontrolnej.
37.	uzupełnienie ustawy – Prawo przedsiębiorców o przepisy określające ramy prawne zaleceń pokontrolnych, których wydanie przewidują przepisy odrębne (np. Prawo telekomunikacyjne, ustawa z dnia 11 maja 2001 r. o miarach czy ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami). Proponujemy zatem dodatnie do ustawy – Prawo przedsiębiorców art. 59a u nadanie mu brzmienia: „Art. 59a <i>Jeżeli przepisy odrębne przewidują kompetencję organu kontrolującego do wydania przedsiębiorcy, w wyniku przeprowadzonej kontroli, zaleceń pokontrolnych, to zalecenia te wydawane są w formie decyzji.</i> <i>Zalecenia pokontrolne mogą być wydane po upływie 90 dni od dnia zakończenia kontroli tylko wówczas, gdy w tym terminie przedsiębiorca zostanie poinformowany o stwierdzonych w toku kontroli uchybieniach oraz o zamiarze wydania takich zaleceń, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w ust. 3.</i> <i>Nie jest dopuszczalne wydanie zaleceń pokontrolnych ani wszczęcie postępowania w sprawie nałożenia kary w związku ze stwierdzonymi w toku kontroli uchybieniami, jeśli</i>	Prawo przedsiębiorców wspomina o zaleceniach pokontrolnych w art. 21a ust. 8 pkt 6, art. 47 ust. 1 pkt 3, art. 58 ust. 2 pkt 5, jednak nie odnosi się do formy czy warunków ich wydawania. Zalecenia wpływają na sytuację prawną przedsiębiorców, w tym określają ich obowiązki i decydują o tym, czy względem przedsiębiorcy dopuszczalne jest przeprowadzenie dodatkowych działań kontrolnych. Fakt że nie podlegają one zaskarżeniu, w tym kontroli sądowej, godzi w zasadę zaufania i jest co najmniej wątpliwe w kontekście prawa zagwarantowanego w art. 78 Konstytucji RP. Z tego względu zasadne jest ustalenie ogólnych ram dla wydawania zaleceń, w szczególności zaś określenie ich formy prawnej i czasowego ograniczenia ich wydawania, aby przedsiębiorca przez wiele miesięcy nie pozostawał w niepewności co do rezultatu kontroli). Ważne jest również ustalenie zasad formułowania zaleceń, tak by przedsiębiorcy nie byli narażeni na konieczność realizowania zaleceń w na tyle krótkim czasie, że wpływałoby to na ich zdolność do dalszego, niezakłóconego prowadzenia działalności gospodarczej

	od dnia zakończenia kontroli minęło ponad 120 dni. Wskazane w zaleceniach terminy ich realizacji muszą być określone z zachowaniem zasad proporcjonalności i adekwatności oraz muszą uwzględniać sytuację kontrolowanego przedsiębiorcy, w szczególności faktyczną możliwość realizacji zaleceń bez szkody dla prowadzonej działalności.”	
38.	Wszczęcie postępowania zgodnie z art. 61 KPA - Postulujemy wprowadzenie zasady, że organy administracji nie mogą opóźniać daty wszczęcia postępowania	Pomimo zapisów w art. 61, że datą wszczęcia postępowania jest dzień dostarczenia takiego żądania organowi administracji zwyczajowo wszczęcie postępowania jest opóźnianie nierzadko nawet powyżej 1 miesiąca od daty złożenia wniosku do organu. Zmiana podejścia w tym zakresie przyczyniłaby się przyspieszenia procedur administracyjnych oraz ograniczenia kosztów prawnych po stronie przedsiębiorców związanych z prowadzeniem postępowań Rozwiązanie tego problemu: 1) obniży koszty dla przedsiębiorców poprzez zmniejszenie ilości dostarczanych dokumentów 2) zmniejszy ilość dokumentów przesyłanych przez organy administracji w ramach wszczęcia postępowań administracyjnych. 3) nie utrudni procesu nadzoru i kontroli przez organy administracji / sądownictwo Postulat ten nie wymaga zmiany przepisów, lecz zmiany praktyki.
39.	Zmiana ustawy o samorządzie powiatowym i ustawy o samorządzie gminnym – Urząd zapewnia doradcę inwestycyjnego przy każdym organie administracji architektoniczno-budowlanej; wprowadzenie funkcji przewodnika inwestycyjnego w urzędzie - wyjaśnia, konsultuje, interpretuje, będąc rzecznikiem strony wobec organu, a nie rzecznikiem organu, umożliwienie stałego kontaktu z organem i przyjmowanie stron w sprawach prowadzonych postępowań przez 5 dni w tygodniu.	Udzielanie wyczerpujących informacji, wyjaśnień i wskazówek dotyczących prawa budowlanego oraz prawa miejscowego stronom przed rozpoczęciem postępowania. Organy samorządu terytorialnego w praktyce nie udzielają wiążących odpowiedzi dotyczących wątpliwości interpretacyjnych zapisów prawa budowlanego lub MPZP przed złożeniem kompletnego wniosku o PnB. Ten stan rzeczy wymaga podjęcia ryzyka i kosztów z tym związanych przez inwestora poprzez zlecenie prac projektowych i opracowania PB. Dopiero po wszczęciu postępowania strona może w formie postanowienia uzyskać odpowiedzi na w/w wątpliwości. W wielu przypadkach wymaga to wówczas rewizji planów inwestycyjnych. Umożliwienie stałego kontaktu z organem i przyjmowanie stron w sprawach prowadzonych postępowań przez 5 dni w tygodniu. Organy samorządu terytorialnego ustalają z reguły 1 lub 2 dni do kontaktu w prowadzonych postępowań. Niejednokrotnie ten czas jest dodatkowo ograniczony przez wyznaczenie max 4 godzin w ciągu dnia na kontakt. Ograniczenie kontaktu nie służy sprawnemu wyjaśnieniu wątpliwości i niepotrzebnie wydłuża procedurę administracyjną. Funkcja przewodnika inwestycyjnego w urzędzie - wyjaśnia, konsultuje, interpretuje, będąc rzecznikiem strony wobec organu, a nie rzecznikiem organu
40.	W postępowaniu przed organami administracji architektoniczno-budowlanej	Bezwzględny obowiązek stosowania gwarancji z KPA, przy odpowiednim nadzorze w tym zakresie. W szczególności chodzi o zasady, zawarte w art. 6-16 KPA, których urzędnicy nie lubią lub nie umieją stosować, ale także konkretne przepisy, takie jak art. 106 i 106a KPA, które nakazują organom szereg kwestii załatwiać “między

	stosuje się KPA, a w szczególności zawarte w art. 6-16 KPA, art. 106 i 106a KPA. Usprawnienie procesu administracyjnego przez jednoznaczne określenie zasad.	sobą”, bez kierowania żądań do wnioskodawców i stron. To częściowo rozwiązuje problem kierowania do obywateli sprzecznych żądań, z różnych organów i ulokowanie sporu między organami jako problemu do rozwiązania między organami, a nie przez klienta urzędu. Pozyskiwanie informacji przez organy samorządowe z rejestrów publicznych: Oczekiwanie przedstawienia przez projektantów danych i informacji z rejestrów, które są dostępne w domenie publicznej (np. dane z e-CRUB). Pomimo prowadzenia przez organy państwa rejestrów projektantów (e-CRUB, Okręgowa Izba Architektów itp.) w szeregu spraw projektanci muszą przedstawiać dane i zaświadczenia z tych rejestrów organom administracji samorządowej. Organy powołują się na zapis art. 34 ust 3d pkt 1 Ustawy Prawo Budowlane, nie uwzględniając pkt 3da tegoż ustępu. Do zmiany brzmienie art. 35 ust 1 pkt 3
41.	Postulujemy o wprowadzenie zasady w Prawie Budowlanym, że organy samorządu terytorialnego uznają podpis własnoręczny, który nie musi być czytelny.	Organy samorządu terytorialnego wymagają czytelności własnoręcznego podpisu w zakresie imienia i nazwiska wnioskodawcy. Często mimo czytelności podpisu wzywają wnioskodawcę do ‘uczynienia’ podpisu przez co przedłuża się niepotrzebnie procedura wszczęcia postępowania W świetle prawa wystarczy podpis własnoręczny. Zmiana podejścia w tym zakresie przyczyniłaby się przyspieszenia procedur administracyjnych Rozwiązanie tego problemu: 1) Przyspieszenie procedury administracyjnej 2) nie utrudni procesu nadzoru i kontroli przez organy administracji / sądownictwo.
42.	Projekt budowlany w postaci elektronicznej Postulujemy o wprowadzenie możliwości wgrywania plików większych niż 10MB, zgodnie z rozporządzeniem o formie i zakresie PB. Postulujemy o wprowadzenie możliwości wprowadzania uzupełnień do dokumentacji tylko w zakresie wynikającym z przesłanych uwag w postanowieniu organu, a następnie podpisanie ich tylko przez tych projektantów/rzeczoznawców, których ta zmiana/uzupełnienie dotyczy. Uzupełnienia te wchodziłyby w zakres dokumentacji powykonawczej. Postulujemy o wykluczenie powyższego obowiązku w przypadku projektu budowlanego w postaci elektronicznej.	Wg rozporządzenia o formie i zakresie projektu budowlanego wielkość pliku w przypadku postaci elektronicznej PB nie może przekroczyć 150MB, przy czym maksymalna wielkość pliku jaką przyjmuje platforma EPUAP to 10 MB. Powyżej opisany problem wymaga dodatkowego nakładu czasu pracy w celu zmniejszenia wielkości pliku, nieraz poprzez zmniejszenie ilości informacji w nim zawartych. W przypadku skomplikowanych projektów to ograniczenie powoduje konieczność składania wniosków w wersji papierowej. W przypadku konieczności dokonania uzupełnień do projektu budowlanego w postaci elektronicznej umożliwienie przesłania tylko tego zakresu projektu, którego to uzupełnienie dotyczy. W obecnym stanie rzeczy po uzupełnieniu braków należy ponownie przesłać plik obejmujący cały zakres PB. Powyżej opisany problem wymaga ponownego pozyskania podpisów elektronicznych wszystkich projektantów i rzeczoznawców na pliku pdf, przez co nawet proste uzupełnienia dokumentacji zostają wydłużone do czasu uzyskania wszystkich podpisów elektronicznych. Projekt budowlany w postaci elektronicznej podlega obowiązkowi numeracji stron. Nałożenie obowiązku numeracji stron miało na celu kontrolę nad kompletnością i niezmiennością zawartości dokumentacji, również po wydaniu decyzji PnB. Istotą wersji elektronicznej jest fakt, że podpisane pliki PDF stanowią niezmienną całość. Numeracja kolejnych stron jest podstawowym, wbudowanym parametrem w każdym wielostronicowym pliku pdf. Nie ma zatem potrzeby dublowania tej czynności.
43.	Wprowadzenie w prawie budowlanym kar za opieszałość urzędów jako rekompensat dla wnioskodawców	Kary administracyjne za opóźnienia powinny zasilać nie skarb państwa albo stanowić wypłatę dla pokrzywdzonego wnioskodawcy bezpośrednio albo zasilać fundusz kierunkowy, do którego pokrzywdzeni zwrócić wnioskodawcy,

W przypadku gdy organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wyda decyzji w sprawie pozwolenia na budowę: 1) w terminie 65 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie takiej decyzji albo 2) w zakresie realizacji inwestycji kolejowej lub inwestycji w zakresie biogazowni rolniczej spełniającej warunki określone w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie biogazowni rolniczych, a także ich funkcjonowaniu (Dz. U. poz. 1597), w terminie 45 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie takiej decyzji, 3) 18 w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie takiej decyzji w zakresie: a) realizacji inwestycji zlokalizowanych na terenach zamkniętych ustalonych decyzją Ministra Obrony Narodowej, służących bezpieczeństwu i obronności państwa, b) instalowania na budynku instalacji odnawialnego źródła energii wykorzystującej do wytwarzania energii energię promieniowania słonecznego o mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 150 kW oraz wchodzących w jej skład magazynów energii elektrycznej w rozumieniu art. 3 pkt 10k ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, c) nadbudowy, rozbudowy, przebudowy lub remontu: – instalacji odnawialnego źródła energii, – urządzeń i instalacji w rozumieniu art. 3 odpowiednio pkt 9 i 10 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, niezbędnych do przyłączenia do sieci instalacji odnawialnego źródła energii	kierowaliby swoje roszczenia odszkodowawcze, w trybie administracyjnymi, podlegającym kontroli sądów administracyjnych.
---	--

	- organ wyższego stopnia wymierza temu organowi, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie, karę w wysokości 500 zł za każdy dzień zwłoki. Wpływy z kar stanowią rekompensatę dla wnioskodawcy.	
44.	ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - Odstępstwo od ustaleń MPZP, podobnie jak w przypadku możliwości odstąpienia od warunków technicznych na podstawie art. 9 Prawa budowlanego. - Wprowadzenie możliwości udzielenia odstępstwa od treści MPZP, w ustawie o planowaniu przestrzennym. Upoważnienia do udzielenia odstępstwa mógłby wydawać wójt, burmistrz, prezydent miasta w porozumieniu z organem opiniującym, którego zadań dotyczy dane postanowienie MPZP, np. Rdoś czy WKZ, a jeśli nie dotyczy zadań podmiotów opiniujących i uzgadniających, to wyłącznie wójt, burmistrz lub prezydent miasta. Powinien też prowadzić rejestr takich odstępstw wraz z uzasadnieniem.	By usprawnić proces inwestycyjny powinny być możliwe odstępstwo od ustaleń MPZP. Z doświadczenia z pracy w organie administracji architektoniczno - budowlanej: niejednokrotnie zdarzało się, że z uwagi na cechy czy lokalizację konkretnej działki na danym terenie w Planie, aż "się prosiło", żeby była opcja udzielenia odstępstwa od warunków Planu. Przepisy niestety nie przewidują takiej możliwości. Taka możliwość powinna być zagwarantowana, jako równie wyjątkowa i oparta na szczególnych przesłankach, jak w przypadku warunków technicznych. Umożliwia elastyczność w sytuacjach nietypowych, gdzie ogólna regulacja MPZP nie uwzględniła szczególnych warunków lokalizacji, cech, indywidualnych okoliczności działki znajdującej się w terenie objętym ustaleniami MPZP.
45.	Zmiana Prawa Budowlanego - Usunięcie obowiązku dołączania zbędnych dokumentów do Projektu budowlanego	Likwidacja obowiązku dołączania do projektu budowlanego oświadczenia o możliwości podłączenia inwestycji do sieci ciepłowniczej. Bardzo często w całej gminie nie ma sieci ciepłowniczej, a mimo to Inwestor jest zmuszony zaangażować instalatora sanitarnego by uzyskać od niego takie oświadczenie i to pod groźbą odpowiedzialności karnej. Likwidacja obowiązku dołączania do projektu budowlanego informacji BIOZ. Ta część opisu jest zupełnie zbędna. Likwidacja obowiązku załączania analizy ekologiczno-ekonomicznej do projektu architektoniczno- budowlanego. Dopiero na poziomie projektu technicznego, gdzie są dostępne informacje z tym związane.
46.	Konieczna jest zmiana praktyki. Obecnie istnieje nadinterpretacja art. 35 ust 1 pkt 2. Ustawy prawo budowlane poprzez stwierdzanie nieprawidłowości w zakresie projektu PAB.	Zgodnie z art. 35 ust 1 pkt 2 organ sprawdza zgodność PZT z przepisami techniczno-budowlanymi. W praktyce organ wykazuje nieprawidłowości z przepisami t-b również z zakresu PAB. Organ powinien ograniczyć sprawdzenie zgodności projektu z przepisami techniczno-budowlanymi tylko do zakresu PZT. Postulujemy o uwzględnianie w procesie sprawdzania projektu oświadczenia projektanta o zgodności z przepisami techniczno-budowlanymi. Do rozważenia pozostaje rozszerzenie formy i treści tego oświadczenia.

47.	wprowadzenie zmian w Prawie budowlanym, ustawie o wspieraniu rozwoju usług sieci telekomunikacyjnych oraz innych ustawa i rozporządzeniach, w celu poprawy warunków realizacji inwestycji niezbędnych dla przyspieszenia rozwoju mobilnych i stacjonarnych sieci telekomunikacyjnych: • Jednoznaczne przesądzenie w przepisach ustawy Prawo budowlane, że realizacja stacji bazowych telefonii komórkowej na istniejących obiektach budowlanych (np. na dachu budynku lub na istniejącej już stacji bazowej) do 3 m jest możliwa bez konieczności uprzedniego uzyskania pozwolenia na budowę oraz zgłoszenia, a powyżej 3 m wymaga jedynie zgłoszenia robót budowlanych. W szczególności postulujemy niezwłoczny powrót do prac legislacyjnych związanych z doprecyzowaniem art. 29 ust. 3 pkt 3 lit. a oraz ust. 4 pkt 3 lit. a Prawa budowlanego oraz rozważenie jednoznacznego zdefiniowania w przepisach prawa budowlanego pojęcia stacji bazowej telefonii komórkowej, oraz równocześnie zdefiniowanie pojęcia „instalowanie” (od sierpnia 2022 r. brak postępów nad projektem UD22). W ramach tego postulatu wnosimy również o przesądzenie, że działanie polegające na dowieszeniu lub usuwaniu anten i urządzeń towarzyszących na istniejących stacjach bazowych nie stanowi rozbudowy czy przebudowy obiektu, gdyż w rozumieniu przepisów wykonawczych telekomunikacyjnym obiektem budowlanym jest tylko wolnostojąca konstrukcja wsporcza anten i urządzeń radiowych i tylko przebudowa/rozbudowa tej części infrastruktury powinna podlegać reglamentacji prawa budowlanego. Ewentualnie alternatywnym rozwiązaniem mogłoby być przeniesienie art. 29 ust. 3 pkt 3 lit. a oraz ust. 4 pkt 3 lit. a do ust. 1 i 2 (odpowiednio), oraz zastąpienie słowa „instalowanie” słowem „budowa” w odniesieniu do wykonywania stacji bazowych. • Doprecyzowanie przepisów ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tzw. megaustawy) w celu wyeliminowania zjawiska umieszczania w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego zakazów oraz postanowień w praktyce uniemożliwiających lokalizowanie inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej w postaci przede wszystkim stacji bazowych telefonii komórkowej. Praktyki takie niestety wciąż są zjawiskiem nader częstym. Wyłączenie stosowania przepisami megaustawy względem infrastruktury telekomunikacyjnej przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Wprowadzenie na gruncie megaustawy uprawnienia do wydawania wiążącej interpretacji MPZP w zakresie rozwiązań dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej, która to interpretacja byłaby wiążąca dla organów stosujących MPZP w toku procesu inwestycyjnego, organem właściwym do wydawania takiej interpretacji byłby Prezes UKE, bądź właściwy Wojewoda. • Doprecyzowanie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez jednoznaczne wyłączenie możliwości blokowania budowy elementów infrastruktury telekomunikacyjnej w planach ogólnych (wzorem obowiązującego obecnie art. 46 megaustawy), ustalenie zasady, że infrastruktura telekomunikacyjna może być budowana na terenie o każdym przeznaczeniu; • Uniemożliwienie blokowania i utrudniania realizacji inwestycji telekomunikacyjnych przy pomocy postanowień uchwał o powołaniu parków kulturowych (wzorem obowiązującego obecnie art. 46 megaustawy). • Umożliwienie uzyskiwania decyzji lokalizacyjnych dla budowli telekomunikacyjnych także po 2025 r. w miejscowościach, w których nie sporządzono planów ogólnych. • Doprecyzowanie przepisów rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2021 r. poz. 2404), poprzez precyzyjne wskazanie że uprawnienia gminy w zakresie kształtowania zawartości planu miejscowego w obrębie inwestycji telekomunikacyjnych powinny dotyczyć jedynie sytuacji realizacji infrastruktury telekomunikacyjnej obszarach objętych ochroną Natura 2000;
-----	---

- **Wyeliminowanie praktycznych problemów z zapewnieniem (doprowadzeniem) zasilania do nowo budowanych stacji bazowych (problemy po stronie OSD związane z realizacją przyłączy energetycznych)** - bardzo istotna kwestia wymagająca zarówno analizy możliwości eliminacji tego zjawiska na polu legislacyjnym, jak i pod kątem wykonawczym po stronie OSD (budżet, podejście wykonawcze). Do rozważania wprowadzenie urealnienia odpowiedzialności OSD przez podniesienie wartości odszkodowania za brak realizacji przyłącza. Do rozważenia wprowadzenie możliwości partycypacji przez zainteresowany podmiot w pokryciu kosztów przyłącza, czy wręcz samodzielnego jego wykonania które to koszty zostaną następnie zwrócone przez OSD (choćby jako zwrot w kosztach zużytej energii).
- **Rozszerzenie przewidzianej w art. 152 ust. 4c ustawy Prawo ochrony środowiska** możliwości rozpoczęcia eksploatacji instalacji emitującej pole elektromagnetyczne infrastruktury sieci szerokopasmowych bezpośrednio po doręczeniu zgłoszenia również na wszystkie instalacje (a nie tylko – jak to ma miejsce teraz – na instalacje istotnie zmienione lub przenośne wolnostojące maszty antenowe).
- **Stworzenie nowej podstawy prawnej do ograniczania prawa korzystania z nieruchomości na potrzeby realizacji drogi niezbędnej dla budowanego obiektu telekomunikacyjnego**, i jednocześnie prostej do zastosowania w szczególności dla terenów o statusie drogi. Wprowadzenie domniemania prawnego że jeżeli działka jest wykorzystywana na cele drogowe to ma to droga ma charakter publiczny i uniemożliwienie korzystania z niej jest możliwe po orzeczeniu sądowym o zakazie takiego korzystania.
- **Likwidacja stosowanego przez GDDKiA wymogu odsuwania wieży telekomunikacyjnych od krawędzi drogi na odległość nie mniejszą niż wysokość tej wieży (lub wielokrotność tej odległości)**. Dodatkowo przesądzenie, że infrastruktura telekomunikacyjna stanowi infrastrukturę związaną z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego
- **Wprowadzenie bardziej adekwatnego (liberalnego) podejścia do „istotnego odstępstwa od zatwierdzonego projektu budowlanego” w Prawie budowlanym w przypadku wież telekomunikacyjnych**, umożliwiającego zmianę trzonu wieży bez konieczności zmiany pozwolenia na budowę, w sytuacji zachowania pierwotnej wysokości oraz nośności obiektu.
- **Likwidacja obowiązku załączania do wniosku o pozwolenie na budowę oświadczenia projektanta, że instalacja radiokomunikacyjna nie spełnia warunków, o których mowa w rozporządzeniu w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (art. 33 ust. 2 pkt 9 Prawa budowlanego)**, jako zbędnego w aktualnym stanie prawnym tj. po całkowitym wykreśleniu instalacji radiokomunikacyjnych z katalogu przedsięwzięć mogących oddziaływać na środowisko (od sierpnia 2022 r. brak postępów nad projektem UD22).
- **Umożliwienie stosowania art. 37a Prawa budowlanego także w tych przypadkach, gdy złożenie wniosku o pozwolenie na budowę dla inwestycji telekomunikacyjnej w terminie 180 dni od rozpoczęcia budowy określonego w zgłoszeniu dla obiektu tymczasowego nie jest realne**, z uwagi na konieczność uprzedniego uzyskania innych pozwoleń, opinii lub dokonania innych uzgodnień.
- **Dopuszczenie stosowania „covidowych” przepisów dotyczących przenośnych masztów (art. 29 ust. 8 i art. 30 ust. 5f-5g Prawa budowlanego) także w warunkach standardowych**. Celem jest przede wszystkim:

	- o skrócenie terminu sprzeciwu od zgłoszenia stacji tymczasowej (14 dni zamiast 21 dni i tylko gdy wykonanie robót budowlanych lub obiektu objętego zgłoszeniem może spowodować zagrożenie bezpieczeństwa ludzi lub mienia) - o zapewnienie możliwości rozpoczęcia eksploatacji takiego obiektu w terminie 3 dr od zgłoszenia - o dotyczy to w szczególności posadawiania obiektów telko w związku ze zdarzeniami które ze swej istoty wymagają szybkiego działania - katastrofy pogodowe, imprezy masowe, etc. • Zapewnienie szczególnej, krótszej ścieżki odwoławczej dla inwestycji dotyczących obiektów tymczasowych (długotrwałe procedury odwoławcze faktycznie całkowicie blokują zasadność realizacji takich inwestycji). • Ograniczenie możliwości nieprzedłużania umów najmu powierzchni pod instalacje radiokomunikacyjne na budowlanych i budynkach publicznych czy nakazywania usunięcia takich instalacji tylko do sytuacji, gdy dalsze istnienie takich instalacji powodowałoby realne zagrożenie dla życia bądź zdrowia ludzi. Uniemożliwianie zawyżania stawek opłat za korzystanie z takich budowli/budynków (w myśl głównego celu GIA). Wprowadzenie szybkiej ścieżki administracyjnej pozwalającej uregulować ten stan w trybie administracyjnym. • Wprowadzenie uproszczonych planów organizacji ruchu według predefiniowanego schematu oraz rozszerzenie zwolnienia z obowiązku przedstawienia planu organizacji ruchu. • Elektronizacja postępowań prowadzonych przed zarządcami dróg publicznych. • Wprowadzenie domniemania, zgodnie z którym prawo operatora sieci do umieszczania lub korzystania z obiektu liniowego na nieruchomości obejmuje także uprawnienie przedsiębiorców telekomunikacyjnych do korzystania z tej nieruchomości w celu realizacji uprawnienia dostępu do infrastruktury technicznej operatora sieci na cele telekomunikacyjne. • Ograniczenie luzu decyzyjnego Wojewódzkich Konserwator Ochrony Zabytków przy wydawaniu pozwolenia na prowadzenie robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru, ustalenie terminu na wydanie takiej decyzji.
48.	Zmiany wymagają zmiany następujących Rozporządzeń: a. Rozporządzenie Ministra Cyfryzacji z dnia 8 marca 2023r w sprawie informacji o infrastrukturze technicznej i kanałach technologicznych oraz o stawkach opłaty za zajęcie pasa drogowego. b) Rozporządzenie Ministra Cyfryzacji z dnia 19 grudnia 2023r w sprawie inwentaryzacji

Dostosowanie zakresu danych dotyczących infrastruktury technicznej, sieci oraz usług szerokopasmowych wyłącznie do danych niezbędnych UKE, administracji państwowej oraz operatorom,

Wprowadzenie jednego narzędzia wspólnego do raportowania danych na rzecz urzędów – obecnie obowiązki raportowe realizowane przez kilka systemów, jak np.: PIT, SIDUSIS, SIMBA,

	infrastruktury i usług telekomunikacyjnych, z późniejszymi zmianami	
49.	Ograniczenie częstotliwości przekazywania danych do urzędów np. zamiast co pół roku to raz w roku.	Ograniczyło by to obciążenia po stronie przedsiębiorców.
50.	Ułatwienia w obszarze obowiązków sprawozdawczych - postulat rezygnacji z obowiązków sprawozdawczych, które nie spełnią testu przydatności w odniesieniu do obciążenia przedsiębiorców w celu ich przygotowania (przykładowo sprawozdawczość dot. moderowania treści nakładana na inne niż platformy internetowe podmioty świadczące usługi elektroniczne).	Obowiązek zastosowania raportu wg formatu Rozporządzenia wykonawczego Komisji Europejskiej w odniesieniu do przedsiębiorców telekomunikacyjnych stanowi nadmierne obciążenie.
51.	Ograniczenie przekazywania do UKE danych o projektach z dofinansowaniem UE, tj. POPC, KPO, FERC.	Wystarczające powinny być dane przekazywane do CPPC. Urzędy powinny ze sobą współpracować i wymieniać dane pomiędzy sobą bez udziału przedsiębiorców. Dzięki temu zmniejszone powinny być obciążenia przedsiębiorców w zakresie raportowania danych na potrzeby administracji.
52.	Proponujemy, aby proces wycofywania sieci miedzianej odbywał się bez konieczności notyfikacji do UKE; do UKE trafiałyby tylko sprawy sporne, w których operatorzy nie mogą dojść do porozumienia.	Obecne przepisy wymagają zgłaszania do UKE (i uzyskiwania zgody) nawet dla wyłączania infrastruktury, na której nie są świadczone żadne usługi. Wystarczającym byłoby, aby do UKE trafiały tylko sprawy sporne, w których operatorzy nie mogą się porozumieć. W innych przypadkach proces powinien odbywać się stosownie do zasad i terminów ustalonych przez zainteresowane strony.
53.	Wprowadzenie neutralności technologicznej w rozwiązaniach zamawianych przez różne podmioty państwowe i administrację aby odchodzić od zamawiania usług w technologiach wycofywanych przez rynek.	Zamówienia publiczne jako czynnik sprzyjający transformacji technologicznej, zmiana nie wymaga zmiany w przepisach prawa.
54.	zmiana art. 53 i art. 67 ust. 5 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz art. 76 ust. 1 ustawy – prawo własności przemysłowej poprzez zniesienie rygoru formy pisemnej dla przeniesienia autorskich praw majątkowych i udzielenia prawnoautorskiej licencji wyłącznej oraz licencji do korzystania z prawa własności przemysłowej, który powinien być zastąpiony przez formę dokumentową.	Przy aktualnym stopniu rozwoju technologii wymóg zachowania formy pisemnej w tym zakresie jawi się jako oczywisty anachronizm, który utrudnia obrót gospodarczy, szczególnie w internecie.

55.	zmiana art. 4 ustawy z 09. 05.2014r. o informowaniu o cenach towarów i usług - wyłączenie spod obowiązku komunikowania najniższej ceny sprzed 30 dni materiałów promocyjnych (gazetki, plakaty w tym komunikacja Internetowa) przedstawiających oferty sklepów stacjonarnych więcej niż jednego przedsiębiorcy	Takie rozwiązanie wynika z Wytycznych dotyczących wykładni i stosowania art. 6a dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Tekst mający znaczenie dla EOG) (2021/C 526/02)
56.	Zmiana art. 2 pkt 3 oraz art. 8 ustawy o marnowaniu żywności - Poprzez ograniczenie obowiązków określonych ustawą do sklepów wielkopowierzchniowych - podniesienie powierzchni sklepów z 250 m2 na 1000 m2, oraz usunięcie obowiązków sprawozdawczych	Sklepy o mniejszej powierzchni mogłyby one korzystać z rozwiązań ustawy w zakresie przekazywania żywności organizacjom pozarządowym na zasadzie dobrowolności przy zachowaniu wszystkich rozwiązań podatkowych w tym w szczególności w zakresie VAT. Pozwoliłoby to osiągnąć faktyczny cel ustawy tj. możliwość wykorzystania żywności pełnowartościowej przez osoby zagrożone ubóstwem, zmniejszenie poziomu marnowania żywności w sklepach oraz wsparcie organizacji pozarządowych zajmujących się problematyką wskazaną w ustawie przy jednoczesnym odciążeniu małych i średnich przedsiębiorców od kosztownych i czasochłonnych obowiązków formalnych określonych ustawą oraz ograniczyłoby sankcyjność prawa wobec tych przedsiębiorców. Podkreślić należy, że przedsiębiorcy ci ze względu na rozmiar prowadzonej działalności oraz osiągane z niej dochody nie są w stanie utrzymywać odrębnych stanowisk pracy w zakresie szeroko rozumianej obsługi prawnej ich firm. Obciążanie przedsiębiorstw handlu detalicznego dodatkowymi kosztownymi obowiązkami związanymi z marnowaniem żywności (dodatkowe opłaty, obowiązki w zakresie prowadzenia kampanii edukacyjnych, obowiązki sprawozdawcze) nie jest uzasadnione.
57.	Zmiana art. 18⁴ Ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi poprzez zezwolenie na wyprzedaż zinwentaryzowanych zapasu napojów alkoholowych innym przedsiębiorcom detalicznym lub hurtowym bez konieczności uzyskiwania zezwolenia na sprzedaż hurtową napojów alkoholowych w przypadku wygaśnięcia zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych, likwidacji sklepu lub całej działalności przedsiębiorcy posiadającego zezwolenie na sprzedaż napojów alkoholowych	Obecnie nie ma takiej możliwości, co znacznie komplikuje sytuację takiego przedsiębiorcy.
58.	Wprowadzenie możliwości korzystania z wirtualnych kas fiskalnych w większej liczbie branż	W obliczu dynamicznie rozwijającej się rewolucji technologicznej, przedsiębiorcy coraz częściej decydują się na wykorzystanie nowoczesnych rozwiązań rynkowych, które pozwalają na szybszą, bardziej efektywną i elastyczną obsługę biznesową. Wirtualne kasy fiskalne stanowią element szerszego procesu cyfryzacji relacji między administracją publiczną a sektorem prywatnym. Prognozy wskazują, że zainteresowanie tym rozwiązaniem będzie

		stale wzrastać, zwłaszcza w branżach skoncentrowanych na mobilności oraz usługach online. Wprowadzenie zmian w przepisach prawa mogłoby umożliwić stosowanie wirtualnych kas fiskalnych w szerszym zakresie działalności, co zaspokoiłoby aktualne potrzeby rynku. Proponujemy uzupełnienie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 29 maja 2020 r. o sprzedaż towarów i usług przy użyciu urządzeń do automatycznej sprzedaży towarów i usług poprzez dodanie: a) dostaw towarów i świadczenia usług przy użyciu urządzeń do automatycznej sprzedaży towarów i usług, w tym sprzedaży energii elektrycznej do ładowania pojazdów w trybie bezobsługowym, b) branży beauty (w tym m.in. usług fryzjerskich i kosmetycznych), c) handlu detalicznego na rynkach i targowiskach, d) usług budowlanych i remontowych, e) usług naprawczych i serwisowych, f) sprzedaży produktów i usług online (e-commerce), g) rzemiosła i drobnych usług (np. krawieckich), h) usług edukacyjnych (kursy, szkolenia, korepetycje), i) usług medycznych i paramedycznych (fizjoterapia, masaże, opieka domowa).
59.	Możliwość zaliczenia w koszty podatkowe nieściągalnych wierzytelności przez Krajowe Instytucje Płatnicze udzielające kredytów płatniczych oraz firmy z sektora pożyczkowego	Obecne przepisy podatkowe dotyczące nieściągalnych wierzytelności faworyzują jedynie wybrane instytucje finansowe, takie jak banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe (SKOK-i). Tymczasem Krajowe Instytucje Płatnicze oraz firmy z sektora pożyczkowego prowadzą porównywalną działalność gospodarczą w zakresie udzielania kredytów płatniczych oraz pożyczek gotówkowych i również podlegają nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego (KNF). Mimo to nie mają możliwości zaliczenia w koszty podatkowe nieściągalnych wierzytelności na takich samych zasadach jak banki czy SKOK-i. Proponowane zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych (CIT) mają na celu zagwarantowanie równego traktowania podatkowego wszystkich podmiotów zajmujących się profesjonalnym udzielaniem kredytów oraz pożyczek. Umożliwienie Krajowym Instytucjom Płatniczym oraz firmom pożyczkowym rozliczania w kosztach podatkowych nieściągalnych wierzytelności przyczyni się do zwiększenia konkurencyjności polskiego sektora finansowego oraz ograniczenia niekorzystnych efektów gospodarczych wynikających z istniejących dysproporcji podatkowych. Ponadto, wprowadzenie omawianych zmian może wpłynąć na zwiększenie akcji kredytowej, co z kolei przełoży się na wzrost konsumpcji i wpływów z podatku VAT, przewyższających potencjalne straty w zakresie podatku CIT. Należy również podkreślić, że harmonizacja w tym zakresie odpowiadałaby na potrzeby równego traktowania przedsiębiorców oraz zmniejszenia ryzyka wycofania się instytucji pożyczkowych z polskiego rynku, co mogłoby skutkować wzrostem szarej strefy oraz utratą miejsc pracy.

60.	Waloryzacja opłat za badania techniczne - Apelujemy o podjęcie działań mających na celu przyspieszenie prac nad aktami wykonawczymi, w tym regulującymi wysokość opłat za badania techniczne.	Obowiązkowe badania techniczne pojazdów są bardzo ważną częścią systemu zapewniającego bezpieczeństwo w ruchu drogowym wyłączając z ruchu pojazdy niesprawne technicznie, co istotnie zmniejsza ilość wypadków drogowych. Wysokości opłat za badanie techniczne pojazdu zostały ustalone rozporządzeniem Ministra Infrastruktury w 2004 r. i aż dotąd nie uległy one waloryzacji. Stawki opłat za badania techniczne pojazdów już dawno straciły swoją pierwotną wartość. Przychody z opłat za badania techniczne nie wystarczają już nawet na pokrycie kosztów ich wykonania. Brak waloryzacji cen za badania techniczne powoduje, że przedsiębiorcy prowadzący stacje kontroli pojazdów są obecnie w krytycznej sytuacji finansowej zagrażającej ciągłości wykonywania badań). Może to doprowadzić do stopniowego ograniczania dostępu do stacji kontroli pojazdów, co przełoży się niekorzystnie na poziom bezpieczeństwa drogowego.
61.	Ustawa o podatku akcyzowym – zwolnienie od akcyzy pojazdów badawczo-rozwojowych. Zwracamy uwagę na potrzebę doprecyzowania przedstawionych w nowelizacji ustawy o podatku akcyzowym zapisów dotyczących zwolnienia z akcyzy: • Rozszerzenie zwolnienia na pojazdy badawczo-rozwojowe zarejestrowane profesjonalnie poza Polską (art. 110b, ust. 1). Proponujemy, aby przepis przyjął następujące brzmienie: „Zwalnia się od akcyzy samochód osobowy: 1) zarejestrowany profesjonalnie na terytorium kraju zgodnie z przepisami prawa o ruchu drogowym albo 2) posiadający rejestrację równoważną do rejestracji profesjonalnej określonej w ustawie Prawo o ruchu drogowym wydaną przez właściwe władze państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, - przeznaczony do przeprowadzenia badań naukowych i prac rozwojowych” • Usunięcie ograniczeń czasowych dla badań i prac rozwojowych, które nie odzwierciedlają rzeczywistej praktyki rynkowej (art. 110b, ust. 2) - dostrzegamy konieczność modyfikacji	• Uchwalona 24 stycznia 2025 r. przez Sejm RP nowelizacja ustawy o podatku akcyzowym tylko częściowo uwzględniła postulaty branży R&B w motoryzacji. W ustawie o podatku akcyzowym dodano art. 110b przewidujący zwolnienie od podatku akcyzowego pojazdu po spełnieniu szeregu warunków. Zwracamy uwagę na potrzebę doprecyzowania znowelizowanych zapisów dotyczących zwolnienia z akcyzy: • Odnosząc się do regulacji wskazanej w art. 110b ust. 1 ustawy pragniemy zaznaczyć, że przepis stwarza ryzyko nieuzasadnionego opodatkowania znaczącej części pojazdów testowych, jak też nie zaspokaja w pełni potrzeb podmiotów działających w branż. Nie można ograniczać zakresu zwolnienia wyłącznie do badań i testów, które odnoszą się do pojazdów znajdujących się w ruchu - tj. podczas jazd testowych. W praktyce wiele badań i testów dotyczy wewnętrznych systemów pojazdów - nie wywierających bezpośredniego wpływu na jego fizyczną konstrukcję. Tego rodzaju testy są kluczowe z punktu widzenia innowacji technologicznych i poprawy bezpieczeństwa. W świetle powyższego, proponowany obecnie przepis w swojej obecnej formie może prowadzić do nieuzasadnionego obciążenia podatkiem akcyzowym pojazdów testowych, co ograniczałoby rozwój innowacji w branży motoryzacyjnej. • art. 110b ust. 2 pkt. 1 ustawy nie uwzględnia rzeczywistej praktyki rynkowej i zawęża katalog wykorzystywanych przez podmioty z branży w ramach badań i prac rozwojowych, wyłączając pojazdy zarejestrowane na zagranicznych tablicach profesjonalnych lub równoważnych do profesjonalnych. • w art. 110b ust. 2 pkt. 2 ustawy - analiza drugiego warunku przedstawionego w ustawie, zgodnie z którym zwolnienie z akcyzy przysługiwałoby w przypadku, gdy pojazd, będący przedmiotem badań naukowych lub prac rozwojowych byłby wykorzystywany w ramach działalności badawczo-rozwojowej przez okres do 18 miesięcy, nie dłużej jednak niż do dnia wygaśnięcia albo uchylenia decyzji o profesjonalnej rejestracji pojazdów, skłania do rozważań w zakresie adekwatności tego rodzaju regulacji - projekty badawczo-rozwojowe są procesem długotrwałym, co w oczywisty sposób ma przyczyniać się do poprawy jakości uzyskiwanych wyników badań. Nierzadko zdarza się, iż badania wydłużają się na skutek wystąpienia podczas badania nieprzewidzianego zdarzenia. W takich wypadkach konieczne jest wprowadzanie zmian w sprzęcie czy oprogramowaniu oraz powtórne przeprowadzania badania.

	zakresu przedmiotowego wskazanego w punkcie pierwszym poprzez jego zmianę w następujący sposób: “1) posiada profesjonalny dowód rejestracyjny wraz z profesjonalnymi tablicami rejestracyjnymi, zgodnie z decyzją o profesjonalnej rejestracji pojazdów, o której mowa w art. 80t ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub rejestrację równoważną do rejestracji profesjonalnej określonej w ustawie Prawo o ruchu drogowym wydaną przez właściwe władze państwa członkowskiego lub państwa trzeciego.” • proponuje się zmodyfikowanie art. 110b ust. 2 pkt warunku w następujący sposób: “2) będzie wykorzystywany w ramach prowadzonej działalności badawczo-rozwojowej do czasu zakończenia badań i prac rozwojowych, jednak nie dłużej niż przez okres 36 miesięcy, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego.” • art. 80x PoRD - art. 110b ust. 2 pkt. 3 ustawy o podatku akcyzowym zmienić w następujący sposób: “3) zostanie wpisany do wykazu pojazdów zgodnie z art. 80x ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, jeśli będzie podlegał obowiązkowi rejestracji profesjonalnej na gruncie przepisów Prawa o ruchu drogowym”. • art. 110b ust. 2 pkt. 4 ustawy o podatku akcyzowym. - proponowana treść “4) zostanie złożone oświadczenie, że samochód będzie wywieziony poza terytorium kraju w terminie 14 dni po upływie okresu, o którym mowa w pkt 2, albo w tym terminie zostanie wycofany z eksploatacji i	• Przepis ustawy ograniczający możliwość korzystania ze zwolnienia do samochodów wpisanych do wykazu pojazdów zgodnie z art. 80x ust. 1 PoRD spowoduje w istocie możliwość zastosowania zwolnienia od podatku akcyzowego jedynie do pojazdów zarejestrowanych profesjonalnie na gruncie polskich przepisów, jako że samochody zarejestrowane zgodnie z przepisami równoważnych aktów regulujących zasady rejestracji pojazdów w innych krajach nie mogą zostać zarejestrowane profesjonalnie zgodnie z art. 80s PoRD, a więc nie zostanie wypełniona podstawa do wpisu pojazdu do systemu teleinformatycznego obsługującego centralną ewidencję pojazdów. • art. 110b ust. 2 pkt. 4 ustawy o podatku akcyzowym - zasadnym byłoby uzupełnienie zaproponowanego warunku o dodatkową okoliczność pozwalającą na skorzystanie ze zwolnienia od akcyzy - tj. złożenie oświadczenia o zakończeniu prac badawczych lub rozwojowych, które przedkładane byłoby organowi po sporządzeniu protokołu zdawczo-odbiorczego przekazującego pojazd właścicielowi bądź podmiotowi wyznaczonemu przez jego właściciela. • Obowiązek przedstawienia właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego dokumentu potwierdzającego wywóz samochodu osobowego z kraju lub zaświadczenie o jego demontażu w terminie 30 dni po upływie okresu, o którym mowa w art. 110b ust.2 pkt 2. Biorąc pod uwagę postulat modyfikacji treści warunku zaproponowanego w art. 110b ust. 2 pkt 4 ustawy o podatku akcyzowym, dostrzega się potrzebę dostosowania katalogu dokumentów, które ma obowiązek przedstawić właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego podmiot ubiegający się o zwolnienie od akcyzy, poprzez jego rozszerzenie o oświadczenie o zakończeniu prac badawczych i rozwojowych nad pojazdem. • Przedsiębiorcom zależałoby na uregulowaniu okresu obowiązywania postulowanych rozwiązań poprzez zaadresowanie w przepisach przejściowych ram czasowych, których dotyczyć będą te rozwiązania z uwzględnieniem okresów wstecznych nieprzedawnionych. Odnosząc się do regulacji akcyzowych w przeszłości zdarzały się przypadki związane z wprowadzeniem swoistego “okresu przejściowego” przy wprowadzaniu nowych regulacji, podczas którego podmioty zainteresowane mogły uzyskać odpowiedni status, zezwolenie bądź rejestrację bez negatywnych konsekwencji prawnych w stosunku do podmiotów zainteresowanych (czyli np. z zachowaniem prawa do zastosowania zwolnienia od podatku) - przykładowo art. 40 ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej, w zakresie zmiany art. 89 ust. 16 Ustawy akcyzowej, dot. obszaru olejów opałowych. • Zmniejszenie obciążeń w postaci podatku akcyzowego dla samochodów osobowych używanych podczas testów, przełoży się na zmniejszenie kosztów przeprowadzania takich testów. Tym samym umożliwi przeprowadzanie ich w większej ilości, co z kolei wpłynie na rozwój technologii, w tym systemów bezpieczeństwa. Powyższe, niestety bezpośrednio wpłynie na bezpieczeństwo Polaków.
--	---	--

	uzyska zaświadczenie o jego demontażu, o którym mowa w art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 2056) albo zostanie złożone oświadczenie o zakończeniu prac badawczych lub rozwojowych wraz z protokołem zdawczo-odbiorczym przekazującym pojazd właścicielowi bądź podmiotowi wyznaczonemu przez jego właściciela • Obowiązek przedstawienia właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego dokumentu potwierdzającego wywóz samochodu osobowego z kraju lub zaświadczenie o jego demontażu w terminie 30 dni po upływie okresu, o którym mowa w art. 110b ust.2 pkt 2. - proponujemy, by treść omawianego ustępu przyjęła następujące brzmienie: "7. Podmiot korzystający ze zwolnienia, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany przedstawić właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego dokumenty potwierdzające wywóz samochodu osobowego z kraju lub zaświadczenie o jego demontażu lub złożenie oświadczenia o zakończeniu prac badawczych i rozwojowych nad pojazdem w terminie 30 dni od zakończenia badań lub prac rozwojowych. • Wprowadzenie przepisów przejściowych.	
62.	Ustawa Prawo o ruchu drogowym – nowelizacja przepisów w kierunku uproszczenia procedur uzyskiwania zgody na realizację jazd testowych na drogach publicznych	Celem nowelizacji powinno być stworzenie jak najbardziej optymalnych warunków dla rozwoju sektora B+R w branży automotive, w tym dla testowania w Polsce pojazdów zautomatyzowanych i efektywne wdrażanie do produkcji systemów wspierających funkcje kierowania i kontroli nad takimi pojazdami. Aby osiągnąć założone cele, konieczna jest dyskusja nad poniżej wskazanymi kwestiami. Jedną z nich jest brak rozróżnienia pomiędzy pojazdami zautomatyzowanymi i autonomicznymi oraz pomiędzy jazdami testowymi, a ruchem pojazdów zautomatyzowanych i autonomicznych na polskich drogach. Jest to błędne podejście, jednak niestety zostało ono wskazane jako punkt wyjścia przy tworzeniu przedmiotowego projektu ustawy. Efektem tego

Przepisy zawarte w projekcie ustawy nowelizującej ustawę Prawo o ruchu drogowym wymagają ponownej, niezwykle dogłębnej refleksji i zasadniczych, głębokich zmian, gdyż w takim kształcie jak obecnie wymiennie/realnie ograniczą rozwój inicjatyw związanych z automatyzacją i stanowić będą istotną barierę rozwoju w Polsce firm badawczych produkujących najnowocześniejsze systemy do pojazdów zautomatyzowanych. Z tego też względu nie można uznać, że przedłożony projekt zrealizuje wskazane w uzasadnieniu cele, w szczególności <i>„dostosowanie prawa do postępującej rewolucji technologicznej związanej z automatyzacją kierowania i kontroli nad pojazdami”</i>. Takie zapisy nie będą realizować założonych w OSR celów tj. <i>„wspieranie elastyczności i innowacyjności przy jednoczesnym zapewnieniu większej przejrzystości organizatorom przeprowadzającym testy pojazdów zautomatyzowanych i w pełni zautomatyzowanych na drogach publicznych”</i>.	jest projekt z rozwiązaniami i zapisami, które w opinii branży będą miały jednoznacznie negatywny wpływ na konkurencyjność tej branży, a szerzej Polski w tym obszarze. Pojazdy zautomatyzowane i autonomiczne stanowią olbrzymią szansę dla gospodarki naszego kraju, a opracowywane technologie są technologiami podwójnego zastosowania z możliwością przyszłego zastosowania w Siłach Zbrojnych RP. Nie sposób przecenić znaczenia pojazdów zautomatyzowanych dla poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego w Polsce. Wspomaganie funkcji kierowania i kontroli nad pojazdami, a docelowo jego automatyzacja wymiennie skraca czas reakcji kierowcy na różne, niespodziewane sytuacje na drodze i w ten sposób redukuje liczbę kolizji i wypadków drogowych. Jest to najbardziej efektywna kosztowo ścieżka do podniesienia poziomu bezpieczeństwa na polskich drogach. Pojazdy zautomatyzowane to pośredni, niezbędny etap w rozwoju pojazdów autonomicznych. Dla polskiej motoryzacji to olbrzymia szansa na znalezienie swojego miejsca w globalnym procesie rozwoju motoryzacji. Także z tych względów ważne jest, aby segment B+R w branży motoryzacyjnej mógł rozwijać się w naszym kraju możliwie jak najbardziej dynamicznie. • Przyjęte w projekcie rozwiązania są wątpliwe w świetle prawa przedsiębiorców do ochrony tajemnicy handlowej i własności intelektualnej: o nadając szerokie uprawnienia Krajowemu Koordynatorowi Prac Testowych (KKPT) i obserwatorowi badań testowych, o nakazując rejestrację przebiegu badań testowych, o nakazując przedłożenie potwierdzeń testów symulacyjnych i prób fizycznych, jak również sprawozdań z jazd testowych, o przyznając KKPT uprawnienia do regulowania ważnych i wrażliwych spraw w drodze autorytatywnych decyzji etc. • W projekcie brak jest zamkniętego katalogu sytuacji (przesłanek), w których odmawia się wydania zezwolenia, co stwarza uzasadnione ryzyko arbitralnego podejmowania decyzji. Co istotne, w projekcie nie przewidziano żadnego trybu odwoławczego • Projekt przyjmuje definicję wnioskodawcy (organizatora prac badawczych), która nie ma odpowiednika w PKD. • W projekcie przyjęto definicję pojazdu zautomatyzowanego z 2019 r., która sprawia, że przepisami ustawy objęte zostałyby pojazdy na poziomie L2 wg klasyfikacji SAE, czyli pojazdy już dostępne na polskim rynku i poruszające się po polskich drogach. Przedsiębiorcy proponują tutaj posługiwanie się uznaną na świecie klasyfikacją SAE, pozwalającą na rozróżnienie poziomów automatyzacji, a wprowadzenie ewentualnych zezwoleń powinno obejmować samochody z automatyzacją na poziomie co najmniej L3. • Projekt przewiduje szereg niepotrzebnych wymagań, których spełnienie może okazać się niemożliwe - np. wskazanie konkretnych dróg, po których będzie poruszał się pojazd testowy, czy też wymóg montowania systemów rejestracji przebiegu badania testowego (obowiązuje od 2024 r.) • Konieczne są zmiany w obszarze dot. rejestracji profesjonalnej. Pojazdu z rejestracją profesjonalną nie będzie mógł prowadzić kierowca niezatrudniony u organizatora badań testowych, co uniemożliwi firmom badawczo-rozwojowym zlecanie realizacji jazd testowych profesjonalnym kierowcom zatrudnionym w specjalistycznych firmach. Dzisiaj jest to niezmiernie rzadka sytuacja, że kierowca jest zarazem pracownikiem podmiotu badawczorozwojowego będącego “właścicielem” badania. • Ważność zezwolenia projekt przewiduje na zaledwie 12 miesięcy, co przy czasochłonności i braku pewności co do finalnej decyzji oraz jej kosztu jest zdecydowanie nadmiernym obciążeniem dla przedsiębiorcy. Postulujemy,
---	---

		aby ważność zezwolenia wynosiła 36 miesięcy lub co najmniej 24 miesiące. • Konieczne jest także doprecyzowanie na co wydawane są zezwolenia i jaki jest ich zakres – tzn. czy dotyczą działalności konkretnej firmy, czy konkretnego projektu badawczego, czy też wreszcie odnoszą się tylko do konkretnego samochodu. • Wysokość opłaty za wydanie zezwolenia (20 000 zł/40 000 zł) jest nieuzasadnienie wysoka
63.	Rejestr BDO Kary za brak realizacji obowiązków BDO lub niewłaściwą realizację tych obowiązków są niewspółmierne do wykroczenia. Godną rozważenia jest propozycja przeniesienia ciężaru raportowania do BDO na przedsiębiorstwa będące odbiorcami odpadów, natomiast na przedsiębiorców generujących odpady nałożenie obowiązku zawierania umów z takimi firmami.	Przedsiębiorcy wpisani do Rejestru BDO od 1 stycznia 2020 roku prowadzą elektroniczną ewidencję i sprawozdawczość odpadów. Za nieprawidłowości w BDO przedsiębiorcom grożą: grzywna, areszt i administracyjna kara pieniężna. Oprócz grzywny lub aresztu za złamanie przepisów ustawy o odpadach przedsiębiorcy może grozić też administracyjna kara pieniężna w wysokości od 5 tys. zł do 1 mln złotych nałożona przez WIOŚ. Dla przykładu kara za zaśmiecanie np. lasów to ograniczenie wolności albo grzywna nie niższa niż 500 złotych.

Pozostałe problemy zgłoszone w ramach dyskusji z przedstawicielami różnych branż, nad którymi warto się pochylić to m.in.:

1. Tolerancja dla kradzieży w sklepach (podnoszenie kwot wykroczeń, przewlekłe sprawy, niskie wyroki, umorzenia, demoralizacja).
2. Obowiązek cokwartalnego raportowania ilości wprowadzonych do obrotu torebek z tworzyw sztucznych (podział na ilość kupioną, sprzedaną i wydaną, podział na grubości).
3. Obowiązek corocznego raportowania ilości [kg] sprzedanych warzyw i owoców (nieintuicyjny szablon raportu – sałata, rzodkiewka, szczaw w kg).
4. Obowiązek (każdorazowy) rejestracji zakupu oleju opałowego (skomplikowane i czasochłonne procedury).
5. Obowiązek rejestrowania urządzeń chłodniczych w Centralnym Rejestrze Operatorów, wszystkich przeglądów, wymian i uzupełnień płynów (hasła, dokładne dane firm dokonujących przeglądy, daty itp.).
6. Obowiązek budowania i udostępniania publicznego toalet w sklepach powyżej 100m² (koszt uruchomienia i utrzymywania po stronie przedsiębiorcy).
7. Ogromna ilość kosztownych obowiązków obwarowanych nakładanymi niewspółmiernymi karami
 - obowiązek umieszczanie flag przy ziemniakach
 - obowiązek umieszczanie flag i nazw kraju pochodzenia przy mięsie
 - obowiązek podawania kalibracji produktów spożywczych na cenówkach,
 - obowiązek umieszczania przeliczonej ceny (dla towaru po odsączenia - skomplikowana definicja wagi po odsączeniu
 - obowiązek 100% zgodności wszystkich cenówek z cenami w systemie i niedopuszczalność braku cenówek (przy jednoczesnym braku jakichkolwiek kar dla kradnących cenówki)
 - obowiązek umieszczania (na koszt przedsiębiorcy) komunikatów reklamujących działania rządu
8. Uproszczenie regulacji dotyczących kwestii składki zdrowotnej dla osób prowadzących JDG – aby była popierana tylko i wyłącznie z jednego tytułu, a nie wielokrotnie czyli np. z JDG oraz UoP oraz umowy zlecenia w przypadku osoby podlegającej wielu opcjom zatrudnienia
9. Podatek od sprzedaży poleasingowego auta – uproszczenie regulacji dotyczących podatku dochodowego i kwestii odliczeń VAT
10. Zwolnienie z obowiązku płatności VAT w przypadku nieopłaconej na czas FV – przedsiębiorca nie ma możliwości odprowadzenia VAT jeśli nie otrzymał płatności od kontrahenta
11. Zasady liczenia okresu przedawnienia zobowiązania skarbowego – aby nie było 5 lat od końca roku podatkowego, w którym powstało zobowiązanie, a 5 lat od czynności rodzącej obowiązek podatkowy.
12. Likwidacja obowiązku płatności podatku VAT w przypadku właściciela nieruchomości prowadzącego JDG i gdy nieruchomość nigdy nie służyła do celów prowadzenia działalności gospodarczej, sam fakt bycia przedsiębiorcą nie powinien rodzić obowiązku odprowadzania VAT
13. Limity DMC przy prawie jazdy kat. B – podniesienie DMC z 3.5t do 5t – przyczyni się to do ożywienia transportu i uniknięcia ważenia kamperów, campervanów oraz samochodów osobowych ciągnących przyczepę kempingową, podwyższenie limitu spowoduje dostosowanie obowiązujących przepisów do dzisiejszych realiów – samochody są co raz cięższe, np. VW z lat 80tych ma inną masę niż ten sam VW produkowany w XXI wieku
14. Obniżenie akcyzy na pojazdy sprowadzane z UE – obecne 3,1% i 18,6% jest stawką najwyższą w całej UE co powoduje obchodzenie przepisów poprzez rejestrację pojazdów w kraju innym niż Polska
15. Zwolnienie mikro i małych przedsiębiorców z obowiązków sprawozdawczych do GUS
16. Zniesienie limitu kwotowego do którego osoby z orzeczoną rentą mogą wykonywać pracę zarobkową – osoby z niepełnosprawnościami czy na rencie po zmarłym rodzicu / małżonków i tak mają problem ze znalezieniem zatrudnienia z racji niepełnosprawności czy wieku (renta wdowia), zatem nie należy ich wykluczać z życia zawodowego, wręcz należy działać na rzecz inkluzywności w zatrudnianiu i aktywizacji społeczeństwa – nasza gospodarka tego potrzebuje.